

*Markéta
Vondroušová*

FILIP

Nepejchal

MIMOZEMŠŤAN.

Puškař Nepejchal si po Riu
zastřílí i v Tokiu

Ne každému klukovi učaruje fotbal, hokej, florbal, kolo nebo běh. To byl před deseti roky i případ školáka v Kolíně. Filip Nepejchal měl už v devíti letech rád zbraně, a tak ho maminka odvedla do střeleckého kroužku.

„Vyzkoušeli mě a po čtvrt roce jsem začal střílet,“ vypráví talentovaný puškař, který – ač je mu teprve devatenáct – má na kontě už pěknou řádku úspěchů. V Dukle Plzeň se stal úspěšným juniorem, ale i olympionikem.

Malorážkové tituly získal v letech 2016 a 2017, ve vzduchovce se mu to povedlo letos. Jako šestnáctiletý startoval i na OH v Riu. Na to však nevzpomíná s radostí. „Nepostoupil jsem z kvalifikace, i když jsem si věřil. Asi na mě dolehla tréma z megaakce,“ vzpomíná na zklamání tehdejší benjamínky výpravy.

Za rok však bude mít pod pěti kruhy možnost reparátu. Díky dubnovému vítězství v libovolné malorážce na SP v Pekingu získal „kvótaplac“ pro Česko, což se v podstatě rovná tomu, že bude střílet i v Tokiu. Famózní formu prokázal i v květnu, kdy na stejné soutěži triumfoval v Mnichově se vzduchovkou.

V královské disciplíně – libovolné malorážce na 3×40 ran – dokázal překonat šampiony jako jsou Petr Kůrka nebo Matt Emmons. Český rekord držel přes 30 let výkonem 1179 bodů legendární Kůrka.

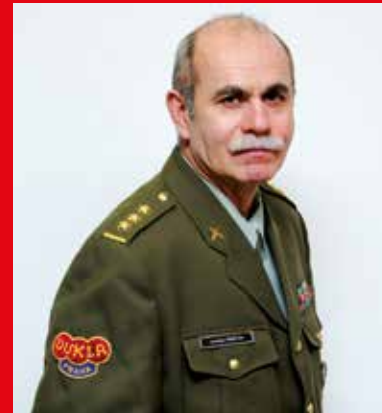
Až loni Nepejchal v Mnichově vyčaroval 1185 bodů. A myslí ještě výš. Prý i na absolutní nástřel. „To byl popravdě spíš vtíp. Nemám cíl dát 1190 bodů,“ usmívá se povahou introvert.

Trenér Jan Videcký (jsou spolu sedm let) o Filipovi kvůli citu na spoušti prohlásil, že je mimozemšťan. „Zbraní pohybuju sešora dolů a poznám pravý okamžik, kdy mám vystřelit,“ říká. „Samozřejmě dělám i chyby, které bych si mohl odpustit.“

Pušky však nejsou jeho jedinou zálibou. „Mám toho hodně... Koníček si člověk vždycky najde. Nesmí to být ale něco, u čeho si můžu zlomit nohu. Pro zábavu třeba pouštím drony. Mám tři. Vyjdu si na louku kousek za plzeňskou střelnici a tam lítám.“

Narozen: 8. července 1999
Sport: sportovní střelba
Trenér: Jan Videcký
Oddíl: Dukla Plzeň, ASC DUKLA

Text: Milan Novotný (Pražský deník)
Foto: Ivana Roháčková

Bylo to deset dnů ve znamení Dukly. Od pondělí 3. do středy 12. června 2019.

Na stadionu Juliska se uskutečnil 3. června už 26. ročník atletického Memorálu Josefa Odložila. Během závodu bylo nádherné počasí, přišlo kolem 7 000 diváků, výkony jak našich, tak zahraničních závodníků byly perfektní. V přímém přenosu tento atletický mítink vysílala Česká televize na programu ČT Sport.

Primátorky po čtyřicáté za sebou vyhrála posádka Dukly Praha v neděli 9. června. Ano, byla by to ostuda, pokud by Dukla letos nevyhrála – to si borci i s Ondřejem Synkem a kormidelníkem Oldou Hejduškem nemohli dovolit, protože posádky ostatních osmiveslic výkonnostně na naši loď skutečně neměly. Ale primátorky jsou čím dále populárnější, diváků přišlo skutečně hodně, ČT Sport vysílal primátorky „na živo“ a Dukla hezky „jela“.

Den po finále na Roland Garros, taky v neděli 9. června, uspořádala Markéta Vondroušová tiskovou konferenci, kde velmi jasně dala najevo, že patří k Dukle, protože naše logo bylo během tiskovky nádherně vidět. Markéto, moc Ti gratulujeme k úspěchu v Paříži. Jsme na Tebe pyšní.

No a přišel den 12. června. Na galavečeru top manažerů nejvýznamnějších firem CZECH TOP 100, který se konal v prostorách Španělského sálu Pražského hradu, převzal major Jan Železný, trojnásobný olympijský vítěz a mistr světa, několikanásobný světový rekordman v hodu oštěpem a trenér oštěpařů v ASC DUKLA, ocenění Ambasador ČR za šíření věhlasu a slávy České republiky v zahraničí.

Bylo to skutečně deset skvělých dnů pro barvy Dukly.

plk. Jaroslav Prišćák,
šéfredaktor

ročník 14
číslo 2/2019

Vydavatel: Armádní sportovní centrum DUKLA, Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6, IČO: 60162694, www.duklasport.cz, www.facebook.com/AscDukla
Adresa redakce: Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6, telefon: 973 203 840, fax: 973 203 913, e-mail: redakce@duklasport@seznam.cz | Evidenční číslo: MK ČR E 18249 | ISSN 2336-873X
Šéfredaktor: plk. Jaroslav Prišćák, tel.: 973 203 801, e-mail: priscakj@seznam.cz | Zástupce šéfredaktora: Ivana Roháčková, tel.: 724 520 524, e-mail: rohi@seznam.cz
Redakční rada: Karel Felt, Milan Novotný, Jaroslav Pešta, Ivana Roháčková | Grafická úprava, zlom a korekce fotografií: Andrea Bělohávková (OPP VHU)
Jazyková úprava: Milena Krejslová (OPP VHU) | Foto na obálce: Ivana Roháčková | Tisk: Czech Print Center, a. s. | Dáno do tisku: 4. 7. 2019
V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje ASC DUKLA. | Publikované materiály nelze rozšiřovat bez souhlasu vydavatele. | Redakci nevyžádané materiály se nevracejí. | NEPRODEJNÉ

3

Dvě ocenění pro
Jana Železného

Jan Železný bývá
označován za nejlepšího
oštěpaře všech dob.
Za reprezentaci
a propagaci sportu byl
v červnu oceněn hned
dvakrát.

4

8

10

28

- 2 Za každým úspěchem je i kapka štěstí, ale hlavně tvrdá dřina
- 3 Dvě ocenění pro Jana Železného
- 4 9 medailí z třinácti
- 5 Zazářili na minském velodromu
- 5 Bronzové čekání na vhodný okamžik
- 6 Střelci Dukly trefili šest medailí
- 7 Tři skvělé trefy
- 8 Tahle medaile mi chyběla
- 9 Stříbro s kapkou hořkosti
- 10 Vondroušová okouzila tenisový svět (nejen smrtícími kratasy)
- 12 Hejnová ukázala sílu
- 14 Slibný návrat i životní hod

- 16 Veslařská Evropa bez medaile
- 18 Dvoje kulatiny pro Duklu
- 19 Duklu bych ve štychu nenechal
- 20 Po spokojenosti trochu zklamání
- 21 Evropská královna aerobiku
- 22 Kuf vykročil po stříbrné cestě
- 23 Štafeta juniorek mistryněmi Evropy
- 24 Duklákům se rodily holky
- 26 V Keni jsou děti šťastné i bez mobilů
- 28 Pro korunku královny přijela na bílém koni
- 30 Odešli velcí dukláci
- 31 Devadesátiny světového rekordmana
- 32 Medaile, rekordy a tituly

Za každým úspěchem je i kapka štěstí, ale hlavně tvrdá dřina

Ministr obrany Lubomír Metnar, jak je již tradicí, přijal a ocenil nejúspěšnější sportovce ASC DUKLA za zimní sezonu letošního roku. Děkovné listy předal i jejich osobním trenérům a šéftrenérům sportovních oddílů.

„Mohu říct, že zimní část sportovní sezony byla pro naše rezortní Armádní sportovní centrum DUKLA opět výtečná, ať už jde o množství medailí či o mimořádné sportovní výsledky,“ řekl ministr obrany Lubomír Metnar.

Vyzdvihl například výkon snowboardcrossařky Evy Samkové, která získala svůj první titul mistryně světa a podruhé velký křišťálový glóbus ve Světovém poháru, či čtyři po sobě jdoucí vítězné sezony snowboardistky Ester Ledecké v celkovém hodnocení paralelních disciplín ve Světovém poháru. Zmínil se také o novém

evropském a světovém juniorském rekordu ve střelbě ze vzduchové pušky, jehož je držitelem mladý talentovaný sportovní střelec Filip Nepejchal.

Chuť bojovat a zvítězit

„Za každým úspěchem je v každém sportu nejen kapka nezbytného štěstí, ale především tvrdá dřina, sebekázeň a také to, čemu se říká chuť bojovat a zvítězit. A v neposlední řadě stojí za vaším vítězstvím také podpora trenérů. Jsou to právě

oni, kdo za vámi stojí i v momentě, kdy se vám nedaří. Kdo vás ve správný okamžik naladí do té nejlepší formy. Děkuji vám všem, sportovcům i trenérům za vzornou reprezentaci armády i České republiky,“ dodal ministr Metnar.

Za sportovce poté poděkovala Eva Samková: „Jsme vděční zejména za podporu, které se všem sportovcům dostává.“

Pro děkovné listy si došli nejen mistři světa, ale i úspěšní sportovci ze Světového poháru, medailisté halového mistrovství Evropy či ze Zimní světové univerziády. Ocenění si zasloužili právem i osobní trenéři a šéftrenéři. Jako první se jeho držitelkou stala Eva Samková, mistryně světa ve snowboardcrossu a držitelka velkého křišťálového glóbu za celkové vítězství ve Světovém poháru. Gratulace ministra obrany patřila také Ester Ledecké, majitelce velkého a malého křišťálového

glóbu za prvenství ve Světovém poháru ve snowboardingu v paralelních disciplínách a v paralelním obřím slalomu a Michalu Novákovi, který získal stříbrnou medaili na mistrovství světa do 23 let v běhu na lyžích na 15 km volně.

Ocenění si zasloužili i Jakub Rataj, bronzový medailista z mistrovství světa družstev v paraski (kombinaci parašutismu a sjezdového lyžování), Nikol Kučerová za sedmé místo na mistrovství světa ve skikrosu, Tomáš Staněk za bronzové umístění z atletického halového mistrovství Evropy ve vrhu koulí i Filip Nepejchal, mistr Evropy ve sportovní střelbě a držitel nového evropského juniorského rekordu ze vzduchové pušky na 60 ran. Ocenění si odnesl také stříbrný medailista z halového mistrovství Evropy ve sportovní střelbě mix na běžící terč Bedřich Jonáš a akademická mistryně světa v běhu na lyžích ve sprintu volnou technikou ze Zimní světové univerziády Petra Hynčicová.

Stejně ocenění potěšilo i osobní trenéry Armádního sportovního centra DUKLA Marka Jelínka, Tomáše Banka, Vasilu Husáka, Jana Tylče, Zdeňka Šafáře, Jana Videckého, Jana Wantulu i šéftrenéry armádních sportovních oddílů Michaela Georgieva, Jiřího Šafandu, Jiřího Šimice a Bohumíra Pokorného.

Text a foto: Ivana Roháčková

DVĚ OCENĚNÍ pro Jana Železného

Má doma státní vyznamenání, a to medaili Za zásluhy, z olympijských her má tři zlaté a jednu stříbrnou medaili. Stal se trojnásobným mistrem světa. Výkonem 98,48 metru drží světový rekord v hodu oštěpem. Atlet světa, Atlet Evropy a několikanásobný Sportovec roku České republiky. O kom je řeč? O Janu Železném, muži, který bývá označován za nejlepšího oštěpaře všech dob. Za reprezentaci a propagaci sportu byl v červnu oceněn hned dvakrát.

Titul Ambasador ČR

Na galavečeru top manažerů nejvýznamnějších firem CZECH TOP 100, který se konal 12. června v prostorách Španělského sálu Pražského hradu, převzal major Jan Železný, legenda českého sportu, ocenění titul Ambasador ČR za šíření věhlasu a slávy.

Plaketa k výročí 120 let ČOV

Český olympijský výbor slaví letos 120 let trvání. Díky Jiřímu Stanislavu Guth-Jarkovskému, příteli barona Coubertina, byli Češi členy Mezinárodního olympijského výboru a účastnili se i olympiády dříve, než měli vlastní stát. K tomuto výročí byl v Rudolfinu uspořádán koncert, kdy mistrům sportu přišli blahopřát mistři hudby.

I čeští hudebníci totiž mají olympijskou medaili. Na prvních olympiádách se soutěžilo také v umění, na X. olympiádě v Los Angeles obdržel Josef Suk stříbrnou medaili za sokolský pochod V nový život a na XI. olympiádě v Berlíně Jaroslav Křička bronz za Horáckou suitu. Byla to medaile poslední, na poválečných olympiádách bylo soutěžení v uměleckých disciplínách zrušeno.

Během koncertu Mistři mistrům ke 120. výročí svého vzniku ocenil plakétou Český olympijský výbor čtyři osobnosti českého sportu. In memoriam se pocty dočkali sedminásobná olympijská vítězka v gymnastice Věra Čáslavská a olympionik, sokol a odbojář František Pecháček a osobně jí převzal dvojnásobný veslařský olympijský medailista a předseda Českého klubu olympioniků Oldřich Svojanovský a trojnásobný olympijský vítěz v hodu oštěpem Jan Železný.

„Úplně dobře nechápu, proč zrovna já mám být oceněný, i když vím, že tři olympijská vítězství jsou postavená vysoko. V historii jsou tady tak mimořádné osobnosti, že by tu mohlo stát sto lidí,“ řekl Železný po převzetí plakety ve Dvoraně Rudolfinu.

Jako zatím jediný Čech byl v jednom roce vyhlášen nejlepším atletem světa (2000), dvakrát se mu totéž povedlo v rámci Evropy (1996, 2000), českým Sportovcem roku byl hned čtyřikrát (1993, 1995, 2000, 2001), vítězem ankety Atlet roku sedmkrát.

„Když vyhrájete závod, tak vyhrájete sám a je to dané, protože vás nikdo neporazil. V případě nějakého takového ocenění se ale pohledy různí, to neovlivníte,“ popsal rozdíl mezi výhrou na sportovišti a úspěchem v anketách Železný.

Major Jan Železný je trenérem oštěpařů Armádního sportovního centra DUKLA, členem Českého olympijského výboru, v letech 2004 až 2012 zastupoval světové sportovce i v Mezinárodním olympijském výboru a je ředitelem atletického mítinku Zlatá tretra Ostrava.

V roce 2011 získal titul Trenér roku. Mezi jeho svěřence patřila dvojnásobná olympijská vítězka Barbora Špotáková, mistr světa a Evropy a bronzový z OH v Londýně Vítězslav Veselý. Nyní vede další úspěšné oštěpaře a oštěpařky. Na mistrovství světa v roce 2017 získali jeho svěřenci dvojnásobné medailové zastoupení, když Jakub Vadlejch skončil druhý a Petr Frydrych se umístil na bronzové příčce.

Text a foto: Ivana Roháčková

Zazářili na minském velodromu

Dráhaři Dukly se v Minsku neztratili. Po střelcích byli díky zlatu Tomáše Bábeka a bronzu Jarmily Machačové druhou nejúspěšnější skupinou české výpravy.

Bábek nastoupil nejdřív k týmovému sprintu a pomohl družstvu k čtvrtému místu. Do Běloruska přijel v roli předloňského vicemistra světa v pevném kilometru a roli jednoho z favoritů potvrzoval. V kvalifikaci ho předčil jen Ital Francesco Lamon. V osmičlenném finále se však jako jediný dostal pod 61 sekund a Lamona o 546 tisícín porazil.

„Před startem jsem si říkal, že by bylo skvělé, kdyby to dopadlo na medaili. A teď tady stojím a mám zlatu,“ líčil chvíle radosti dráhař Dukly Brno. „Věděl jsem, že musím o dost překonat své maximum. Našel jsem v sobě jiskru, a když jsem protnul pásku a uviděl čas 1:00,606, nemohl jsem věřit svým očím.“

Místo vítězství tvrdý pád

Hned další den nastoupil na start keirinu, ale sil měl dost, což dokázal postupem z nabitého semifinále. Do boje o medaile

šel správně nabuzený a šetřil se na poslední kolo a půl. „Kumuloval jsem energii na výstřel dopředu. Jenže přesně v momentu, kdy jsem vyrazil a objížděl Španěla, rozhodla ho rána loktem od souběžně jedoucího Poláka. Úder ho poslal k zemi a já letěl přes něj,“ litoval Bábek.

Odpálilo je to až k bariéře a Čech se svezl po šikmé dráze. „Jak jsem klouzal dolů, hned jsem věděl, že jsem přišel o medaili. Možná i o tu nejčestnější. Kupodivu nedošlo k žádné diskvalifikaci, zařadili mě na páté místo.“

Když s kolem doběhl do cíle, švihnul flaškou o zem, aby ze sebe všechno vybil... „Byl to trochu hořký konec, ale na druhou stranu můžu být rád, že se mi skoro nic nestalo. Jen jsem si trochu narazil koleno. Příjemné však bylo, že jsem si směrem k Tokiu dokázal, že jsem schopný uspět v nejtěžší konkurenci,“ vyprávěl Bábek.

Další zážitek si připsal při závěrečném ceremoniálu, v němž mu byla svěřena

čestná role vlajkonoše. „Bylo něco neskutčného, když jsem na vyprodaném stadionu krácel po ploše s naší vlajkou. Cítil jsem hrdost, že jsem Čech.“

Bronzové čekání na vhodný okamžik

Na Minsk má třiatřicetiletá Jarmila Machačová jen ty nejlepší vzpomínky. V roce 2013 na stejné dráze ve stejném závodě vyhrála titul mistryně světa.

podarilo získat náskok okruhu. Cyklistka pražské Dukly nestačila jen na Ukrajinu Solovejovou a Rakušanku Eberhardtovou, ale v cíli si nebyla jistá, že má medaili.

„Ke konci jsem už neměla energii, abych vnímala pořadí. Myslela jsem, že jsem pátá,“ přiznala. „Původně jsem chtěla závodit až v druhé půlce a v první pošetřit síly. Jenže bodovačka se nevyvíjela tak, jak jsem si představovala, a tak jsem to rozjela dřív. V závěru mi sice trochu síly došly, ale zase jsem trefila nejlepší moment na únik,“ poznamenala spokojeně Machačová.

Bramborová v týmovém sprintu

Po medaili sahalí také muži v týmovém sprintu. Trojice Tomáš Bábek, Pavel Kelemen a Martin Čechman nakonec v závěrečném boji o pódium prohrála s Brity. „Věřili jsme v medaili a udělali jsme pro to všechno. Nevyšlo to, takže to mohlo být lepší,“ krčil rameny Bábek.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)
Foto: Ivana Roháčková

9 medailí z třinácti

„Z hlediska výsledků byly letošní Evropské hry v Minsku úplně skvělé. Myslím, že ani největší optimisté nečekali, že získáme třináct medailí (dvě zlaté – pět stříbrných – šest bronzových). Tím, že úspěchů bylo hodně a přicházely od prvního dne her, byla atmosféra v celém týmu výborná od samého začátku,“ řekl Martin Doktor, šéf mise a sportovní ředitel Českého olympijského výboru.

V Minsku excelovali střelci, kteří kromě sedmi medailí přidali i dvě kvóty na olympijské hry do Tokia. Druhým nejúspěšnějším sportem byla cyklistika se třemi medailemi.

„Sportovci měli skvělou oporu ve svých realizačních týmech, které jim přichystaly výborné zázemí. Všichni přispěli k úspěchu. Měli jsme i dost čtvrtých a pátých míst nebo umístění do desítky. Řada sportovců si v Minsku potvrdila, že je v evropské špičce a že boj o olympijské hry nebo na nich může být úspěšný,“ dodal Martin Doktor.

Další Evropské hry proběhnou v roce 2023 v polském Krakově.

Sportovci z ASC DUKLA vybojovali nebo se podíleli na devíti medailích:

Zlato	David Kostecký	sportovní střelba, trap
Zlato	Tomáš Bábek	dráhová cyklistika, sprint na 1 km s pevným startem
Stříbro	Nikola Mazurová	sport. střelba, malorážka 3×40 ran
Stříbro	Tomáš Nýdrle	sportovní střelba, skeet
Stříbro	Patrik Šorm	atletika, stíhací smíšená štafeta, podíl 1/4
Bronz	Filip Nepejchal	sportovní střelba, vzduchová puška, družstvo mix, podíl 1/2
Bronz	Filip Nepejchal	sportovní střelba, vzduchová puška
Bronz	Nikola Mazurová	sportovní střelba, vzduchová puška
Bronz	Jarmila Machačová	dráhová cyklistika, bodovací závod

Text a foto: Ivana Roháčková

Střelci Dukly trefili šest medailí

Na třinácti medailích českých reprezentantů z červnových Evropských her v Minsku se hned šesti podíleli střelci královéhradecké a plzeňské Dukly. Zlato získal brokový střelec David Kostecký v trapu a přidal i účastnické místo na OH v Tokiu, stříbro a bronz i letenku do Tokia trefila puškařka Nikola Mazurová. Stříbro má i skeetař Tomáš Nýdrle. Dva bronzy získal puškař Filip Nepejchal. Ten první byl hned v úvodu Her společně s Anetou Brabcovou v soutěži smíšených družstev ve vzduchové pušce a v individuální vzduchovce stejný cenný kov zopakoval. V malorážce skončil čtvrtý.

Ostatním se už tolik nedařilo, v některých disciplínách ani samotným medailistům. Například Nepejchal s Mazurovou skončili v malorážce vleže až 23. Nýdrle s Martinou Skalickou skončili ve skeetu třináctí a stejné místo obsadila Skalická i v individuálním závodě. Puškař Petr Nymburský skončil ve vzduchové pušce desátý, ale v malorážce skončil v individuálním závodě i týmovém s Brabcovou na pětadvacátém místě. V mixu skončili jedenáctí i David Kostecký s Kateřinou Janečkovou. Pistolářka Anna Dědová ve vzduchovce ani ve sportovní pistoli nepřekročila dvacítku, a to ani s Jindřichem Dubovým. Až s Martinem Strnadem skončila ve standardní pistoli čtvrtá. Na elitní dvacítku nedosáhl ani pistolář Jindřich Dubový.

Medailovou žeň dukláků odstartoval Nepejchal

Filip Nepejchal získal ve vzduchovkém mixu bronz. „Byl to hodně zdoluhavý

závod. Nakonec jsme to dotáhli k bronzu, ale smíšené závody jsou další šancí na získání medailí, tak je беру,“ řekl devatenáctiletý vítěz tří závodů Světového poháru a držitel jednoho ze tří účastnických míst pro Tokio, které reprezentanti Dukly už vystříleli. O den později získal bronz v individuálním závodě. „Základní závod byl dobrý, ale ve finále jsem neměl dobrou polohu, což se projevilo v závěru. Vedl jsem, ale pak přišly chyby, za které bych se kopl do zadku, takže převládá spíš zklamání,“ přiznal Nepejchal.

V mixu s Nikolou Mazurovou v malorážce vleže skončili až třiadvacátí. Nepejchal si chtěl spravit chuť v libovolné malorážce 3×40 ran. Nakonec z toho bylo čtvrté místo, o pouhých 2,5 bodu. „Kvalifikace byla dobrá, šel jsem z druhého místa, všechno se pokazilo ve finálové poloze vleže. Měl jsem ji špatnou, udělal jsem zbytečné chyby, které už se nedaly napravit. Mám dvě medaile, ale přiznám se, že jsem z Minsku chtěl těch medailí víc, i hodnotnější,“ krčil rameny Nepejchal. „Ale celkově z pohledu

sportovní střelby to byly úspěšné hry. Dvě účastnická místa pro olympiádu v Tokiu a celkem sedm medailí, to je určitě úspěch,“ zdůraznil.

Nepejchalovu výjimečnost potvrdil i trenér puškařské reprezentace, bývalý skvělý střelec Jaromír Bureš. „Filip je naprosto výjimečný střelec. Má talent od pánaboha, tréninkovou pílí a maximálně zvládá finálové závody. Kde ostatní ztrácejí, tak tam naopak on získává. Samozřejmě jsou i výjimky, ale není mnoho střelců, kteří mají tak vyrovnané výkony. A navíc v juniorském věku. Dřív střelci žráli kolem třicítky, on má deset let náskok,“ pravil zkušený trenér. Tím, kdo Nepejchala vyslal na „oběžnou dráhu“, však byl kolínský trenér Jan Videcký.

Text: Karel Felt (deník Právo)
Foto: Ivana Roháčková

Tři skvělé trefy

Čtyřicetiletá střelkyně plzeňské Dukly Nikola Mazurová byla nejúspěšnější českou reprezentantkou na Evropských hrách v Minsku. Medaile získala dvě – stříbro ve sportovní malorážce na 3×40 ran, bronz ve vzduchové pušce a... „Tou nejvíc cennější trefou je účastnické místo na olympiádě v Tokiu 2020 za bronz, protože dvě soupeřky přede mnou už ho měly. Ty dvě krásné medaile беру jako bonus, ale mám z nich velikou radost,“ přiznala čtyřicetiletá dívka.

Od olympiády v Riu o ní nebylo tolik slyšet, i když ve výsledkových listinách velkých závodů figurovala mezi špičkovými závodnicemi. Jenže chyběly medaile, které jsou vidět. „O tom, že se mi povede takováto sbírka, do níž samozřejmě počítám i Tokio, jsem před odletem do Minsku ani nesnila. Letěla jsem s tím, že udělám maximum, abych odvedla práci, s níž budu spokojená, a nakonec z toho byl největší úspěch kariéry,“ přiznala střelkyně, která se připravuje převážně doma v Doudlebech nad Orlicí pod dohledem otce.

Ze tří závodů v Minsku se jí nepovedl jen malorážkový mix společně s dalším dvojnásobným medailistou Filipem Nepejchalem, v němž skončili třiadvacátí. „Možná jsme oba chtěli až moc, někdy to prostě nevyjde. Je to nová disciplína, kterou musíme teprve pořádně zažít,“ pravila.

Bronzový individuální závod ve vzduchovce ale nebyl tak snadný, jak by konečný výsledek napovídal. „Z mého pohledu byl nejtěžší v kariéře, protože jsem se

vůbec necítila dobře. Neměla jsem dobrou stabilitu, kvalifikaci jsem doslova vydřela na šesté postupové místo. Ve finále to bylo mnohem lepší, střelila jsem svižně, rány nelétaly kam neměly a vytáhla jsem to až k bronzu,“ vyprávěla. „A tím účastnickým olympijským místem mi spadl obrovský balvan ze srdce,“ dodala s úsměvem.

Znáť to bylo především v individuálním závodě v malorážce, i když... „S malorážkou jsem původně vůbec nepočítala. Dozvěděla jsem se o ní tři dny před odletem. Soustředila jsem se na vzduchovku a stihla už jen dva rychlé tréninky, ale díky úspěšné vzduchovce jsem šla do závodu s čistou hlavou, bez tlaku, prostě jsem si chtěla zastřílet a bylo z toho stříbro, do finále jsem šla z kvalifikace jako třetí,“ usmívala se sympatická střelkyně, která ve svém volnu ráda šije na novém šicím stroji a jezdí na kole krásnou přírodou kolem Doudleb. „To je báječný relax,“ přiznala.

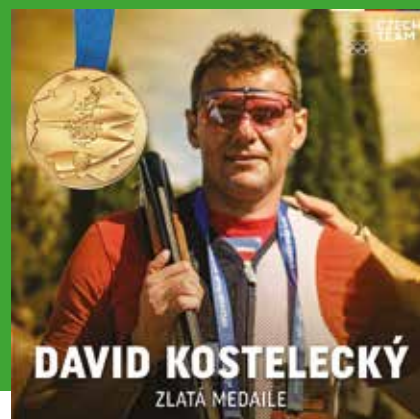
A co jí závody v Minsku kromě medailí a Tokia ještě přinesly... „Dokázala jsem si, že mohu porážet i ty nejlepší a na velkých závodech. Člověk potřebuje i trochu štěstí, a to jsem měla v malorážce a ve finále vzduchovky. Každé finále je velký zážitek i obrovská zkušenost a posune vás dál. To malorážkové, bez stresu, abych trefila olympiádu, jsem si i náramně užila. Minsk mě nabídl obrovskou energií do příštích závodů,“ říká vážně jinak stále usměvavá střelkyně.

Text: Karel Felt (deník Právo)
Foto: Ivana Roháčková

Tahle medaile mi chyběla

Vyhrál olympiádu, evropské šampionáty, světové poháry, má medaile z mistrovství světa... Jen ta z Evropských her reprezentantovi královéhradecké Dukly v brokové disciplíně trap Davidu Kosteckému chyběla. Při těch prvních před čtyřmi roky v Baku neuspěl. Při těch druhých koncem června v Minsku se medaile dočkal. A zlaté! K ní přidal i účastnické místo pro olympijské Tokio. Při tom střelnice v běloruské metropoli patří k jeho neoblíbeným...

Jak jste oslavil tenhle dvojnásobný úspěch?

Neoslavil, protože v úterý jsme stříleli mixy s Kateřinou Janečkovou. Spát jsem šel brzy, ale usnul jsem až ve tři ráno. Cítil jsem se úplně rozbitý, tělo pořád pumpovalo a ráno jsem vstával hodně nevyspalý. Neměl jsem už energii a v pondělí to bylo znát. Výsledek nic moc.

Jak se to dělá, že se vám víc než rok nepovede individuální medailový výsledek a pak vyhraje na střelnici, která vám, jak jste sám před závodem řekl, vyloženě nesedí?

Byl jsem z toho překvapený. Zdá se mi to až neuvěřitelné. Ale nějak mi to střílelo, sám nevím, čím to. Asi podle toho pořekadla o štěstí a volovi (smích)... Ta

střelnice je opravdu hrozná, shořela tu spousta favoritů. Říkal jsem si, že do finále může vést cesta i přes menší nástřel, což se stalo. Ale já do něj šel se strachem. Na posledních dvou závodech před Minskem jsem pokázal finále, bál jsem se, aby to nebylo potřetí. Vyvinulo se to ale dobře, jako bych dostal novou energii a vyšlo to. Fakt jsem vůbec nepočítal, že by se něco takového zrovna tady mohlo povést.

A to jste se ještě stihl pohádat s rozhodčím...

Nehádali jsme se. Trefil jsem terč, který zaprášil, ale on nahlásil chybu. Šel jsem mu vysvětlit, že to byl platný zásah. Řval jsem na něj anglicky, že ovlivňuje můj život svým rozhodnutím, zda si uvědomuje, že řekne, jestli někdo pojede na olympiádu, nebo ne, že si hraje s osudem střelců.

Měl černé dioptrické brýle, místo aby měl s filtrem, jaké používáme my, aby viděl líp oranžovou barvu. Pochopil to, uznal a výsledek opravil. Kolikrát by taková situace člověka rozhodla, ale mě naopak zdravě nakopla a střílelo se mi dobře.

Takže tu střelnici budete mít teď rád?

To ne. Minsk jsem ale bral jako poslední šanci získat na Evropských hrách placku. Je mi čtyřiačtyřicet, plánuju na půl roku dopředu, maximálně na rok, takže o těch příštích vůbec neuvažuju. Ani Tokio si zatím nepouštím do hlavy, pokud pojedu, bude to šestá olympiáda. Nejhorší je, že mě všichni mají spojeného s olympiádou, stále se říká... Kostecký, olympijský vítěz z Peking... To už je dávno a dostat se na olympiádu je těžší a těžší. Ubývá účastnických míst, roste konkurence. Tohle ale nikomu nevysvětlíte. O to víc jsem rád, že to spojení Kostecký rovná se olympiáda zafungovalo. Hlavní úkol je splněn. Budu mít klid se připravit na příští sezonu a případně i na Tokio.

Už máte medaile ze všech velkých soutěží. Zbývá vám ještě nějaká motivace?

Té mám pořád dost, medaile se nepřeji. Tím, že jsem splnil hlavní úkol tohoto předolympijského cyklu a trefil olympijské Tokio, že mne spadl balvan. Budu moct střílet bez obrovského tlaku, mohu se soustředit jen na konkrétní závod. Zároveň to znamená, že můžu některé závody vynechat a odpočinout si, což využiju.

Text: Karel Felt (deník Právo)
Foto: Ivana Roháčková

Stříbro s kapkou hořkosti

Vybojoval svoji první velkou individuální medaili, přesto třicetiletý střelec královéhradecké Dukly v disciplíně skeet Tomáš Nýdrle cítil se stříbrem na krku z Evropských her v Minsku kapku hořkosti. „Jediný bod mi chyběl k účastnickému místu na olympiádě v Tokiu. To hodně zamrzí,“ přiznal. „Kvótaplac by měl ještě větší cenu, ale tenhle závod přesto patří k mým nejlepším v kariéře. Znovu mi potvrdil, že mohu bojovat i s těmi nejlepšími. Ještě budu mít tři nebo čtyři šance letenku do Tokia trefit,“ dodal už optimisticky.

Nýdrlemu se dařilo od začátku kvalifikace, přestože se skeetaři museli na těžké minské střelnici vyrovnávat s obtížnými povětrnostními podmínkami. Z ostrého slunce přes silný vítr až po déšť. „První den to bylo super, v ideálních podmínkách můžete za chybu nadávat jenom sobě, o to víc je třeba se soustředit, aby taková zbytečná chyba nepřišla. Jednu jsem ve třech položkách po pětadvaceti ranách udělal, ale o bod jsem po prvním dni vedl,“ ohlédl se za úvodem závodu.

Rozmary počasí o sobě daly pořádně vědět druhý den. „Sluníčko, vítr, déšť. Skeetaři střílely finále v průtrži mračen, bylo mi jich líto. Vykukoval jsem ze stanu a říkal si, že jestli to vydrží, čeká mě hodně tvrdé finále. Vzal jsem si jedno střelecké oblečení, s vodou jsem nepočítal. Naštěstí se počasí umoudřilo, takže

jsem spršku jako děvčata nezažil,“ říkal s ulehčením Nýdrle. Ve finále trefil 56 ze 60 terčů. V loterii, kterou roztočilo počasí, velmi dobrý výsledek. Švéd Nilsson byl o jeden terč lepší. „Účastnické místo neměl, v Minsku bylo k dispozici jedno, takže ho bral on. Proto ta hořkost se stříbrem na krku,“ dodal.

Nýdrle je považován za jeden z největších talentů české brokové střelby. Vřak mu do toho „mluví“ jeden z nejlepších skeetařů v historii Jan Sychra. Nýdrle měl až do Minsku ve sbírce jedinou individuální medaili, vyhrál Univerziádu 2013. Sbírkou cenných kovů ale rozhodně chudou nemá. Jsou v ní týmové medaile ze světového i evropského šampionátu, a to ve všech třech provedeních. Nýdrle byl často tím, který dělá družstvo. „Pro týmové medaile je ten třetí svým způsobem

nejdůležitější, jeho výsledek dělá medaili a Tomáš umí tým podržet, i když třeba v tom závodě není jeho lídrem,“ říkal Jan Sychra.

„Každé medaile si vážím, ale nejceněnější je pro mne finále mistrovství světa před šesti roky. Tam byla absolutní špička, jaká se pochopitelně nesejde na Evropských hrách, protože skvělí střelci jsou na obou amerických kontinentech i v Asii, ale vlastně ani na olympiádách, kde spousta dobrých střelců chybí, protože v obrovské konkurenci prostě ten kvótaplac netrefili. Věřím, že já v Tokiu chybět nebudu,“ pravil Tomáš Nýdrle přesvědčivě.

Karel Felt (deník Právo)
Foto: Ivana Roháčková

VONDROUŠOVÁ okouzila tenisový svět

(nejen smrtícími kratasy)

Kdo by to byl před sezonou řekl. Ještě v posledním čísle DuklaSportu minulého roku jsme o tenistce Markétě Vondroušové psali v rubrice galerie, kde představujeme talentované dukláky. Článek se jmenoval „Jednou bych chtěla vyhrát Grand Slam“.

Uplynulo půl roku a věta z titulku se málem naplnila. Rodačka ze Sokolova se senzačně probodovala do finále French Open a její cestu zastavila až současná světová jednička Ashleigh Bartyová z Austrálie.

Do areálu v Roland Garros přijela devatenáctiletá slečna jako nenasazená, ale na antukových kurtech rozjela nevídanou spanilou jízdu. Nevyšel jí až poslední zápas, ale před tím ničila jednu soupeřku za druhou a protančila až do finále. „I když se mi nepovedlo, je to super výsledek. Kdyby mi to někdo řekl před turnajem, byla bych nadšená,“ vykládala vycházející hvězda českého tenisu.

Experti nadšeně žasli

Její kariéra je přitom pořád na samém začátku. Teď však na hráčku I. ČLTK Praha čekají převratné změny. Přichází pozornost médií i fanoušků, stejně jako značná očekávání. „Hodně věcí se teď změní. Nejsem typ, který by úplně vyhledával pozornost, trochu se toho bojím. Snad to rychle utichne,“ doufala Markéta.

V mladém věku (sladké dvacetiny oslavlila těsně před Wimbledonem 28. června) byla jen krůček od pařížského triumfu. Antukový Grand Slam jí vyšel až neskutečně dobře. Během cesty do finále neztratila ani set. Byla to takřka pohádka. Jen konec nebyl úplně pohádkový...

„Byla jsem smutná, že mi finále nevyšlo, ale celkově jsem si to moc užívala. Docházelo mi až postupně, čeho jsem dosáhla,“ ohlížela se s odstupem času. Po finále však došlo i na slzičky. „Ashleigh, dala jsi mi lekci,“ pravila směrem k soupeřce. Na českou teenagerku dolehla nervozita, Australanka byla jasně lepší.

Během celého Grand Slamu se však tenisem bavila. Dokázala, proč je považována za ohromný talent a že je z rodu vítězek. Její pestrá hra nadchla diváky po celém světě. Experti nadšeně žasli.

„Vůbec mě nepřekvapilo, že došla až do finále. Jen jsem nečekal, že to dokáže tak brzo. Tušil jsem, že bude hodně dobrá, ale

ne takhle zkrájí kariéru,“ řekl trenér a bývalý přední tenista Jiří Hřebec, který Vondroušovou na Štvanici cepuje od čtrnácti let.

Aktivní tenis po celém kurty

Markéta má ještě všechno před sebou. Po Paříži rázem poskočila do první dvacítky světového žebříčku a pro červencový Wimbledon vyfasovala číslo 16. První utkání s Američankou Madison Brengleovou prohrála kvůli náhlým bolestem ruky. Nakonec se musela odhlásit i ze čtyřhry. A v neposlední řadě si na dvorcích Roland Garros vydělala přes 30 milionů korun.

Je toho dost, co může mladé dámě zamotat hlavu. Navíc teď od ní bude každý očekávat triumfy. „Asi to bude mazec, ale budeme se snažit to ustát,“ vyprávěla obdivovatelka Rogera Federera.

Její blízcí se shodnou, že aktuální úspěch nadějnou tenistku nerozhodí. „Má

obrovský potenciál, může porazit jakoukoli soupeřku. Jen si nesmíme myslet, že bude na každém Grand Slamu ve finále,“ podotkl další z jejích trenérů Jan Hernych.

Na Roland Garros sklízela úspěchy i díky stylu, který v posledních letech z kurtů tak trochu vymizel a nyní slaví návrat na scénu: aktivním celokurtoým tenisem, nápaditými útoky a častým chozením na síť. Nejvíce ovšem Markéta okouzljuje smrtícími kratasy. Podobný styl ostatně vynáší i její přemožitelka Bartyová. Je možné, že stereotypnímu stylu bum bum nebo výměnám základní čáry je zřejmě odzvoněno.

Vondroušová má tak nakročeno k hvězdné kariéře. Pokud ji nezahlaví zdraví, můžeme se dočkat velkých věcí.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)
Foto: Ivana Roháčková
a photo credit@Yonex

MJO

Memoriál
Josefa Odložila

Hejnová ukázala sílu

Loňský rok by nejradši vymazala ze vzpomínek. Ale letos Zuzana Hejnová zase zdolává překážky s úsměvem, jako to předvedla při Memoriálu Josefa Odložila. Z výher se za slunečného počasí radovali i oštěpař Jakub Vadlejch a dálkař Radek Juška.

Dvojnásobná mistryně světa Zuzana Hejnová za celý loňský rok neběžela tak rychle jako při svém prvním překážkovém startu sezony na Julisce. „Říkala jsem si, že horší, než vloni to být nemůže. To jsem běhala skoro po jedné noze a ta druhá hrozně bolela,“ vracela se k protřápenému roku. Na Odložilovi si udělala radost časem 55,02 sekund i vítězstvím.

„Jsem hrozně ráda. A největší radost mám, že jsem zdravá a běželo mi to až do konce,“ libovala si dvaatřicetiletá svěřenkyně Dany Jandové.

Přitom na svém domácím stadionu nezavádí úplně nejradši, i proto, že fanoušci mají k závodníkům přístup až do posledních minut před startem. „Byla jsem na ně možná až nepříjemná, ale patnáct minut před závodem už se opravdu nemůžu fotit,“ vysvětlovala a po doběhu se divákům dlouhé minuty ochotně podepisovala.

Vrátil se super pocit

Při závodě si dobře rozložila síly a v cílové rovince se přehnala přes rivaly. „Škoda, že jsem neměla soupeřku i v úplném konci, abych stlačila čas pod 55 sekund,“ trochu zalitovala. „Ale jsem silná a rychlá, měla jsem ze svého běhu zase super pocit,“ zářila Hejnová.

Vadlejch poslal oštěp na 85,75 metru, i jeho těšilo kromě výhry sezonní maximum. „Hod za 85 metrů se vždy počítá.

Zvlášť na domácím stadionu, kde znám každý centimetr trávy, házím tu třikrát týdně... Závod jsem si užil, publikum bylo dokonalé,“ chválil svěřenec Jana Železného. Slibně se vedlo i bývalému mistru světa Vítězslavu Veselému, který se výkonem 82,85 metru přiblížil na patnáct centimetrů limitu pro mistrovství světa, než soutěž raději kvůli bolavé achilovce ukončil.

Staněk pomohl soupeři

Koulař Tomáš Staněk těsně na vítězství nedosáhl, o decimetr lepší byl Američan Joe Kovacs. Staněk se přitom blýskl gestem fair play, když před závodem pro svého soupeře sháněl kouli. „A taky jsem mu pak říkal, že to bylo naposledy,“ smál se český rekordman. Bývalý mistr světa ho totiž posledním pokusem připravil o vítězství výkonem 21,29 metru.

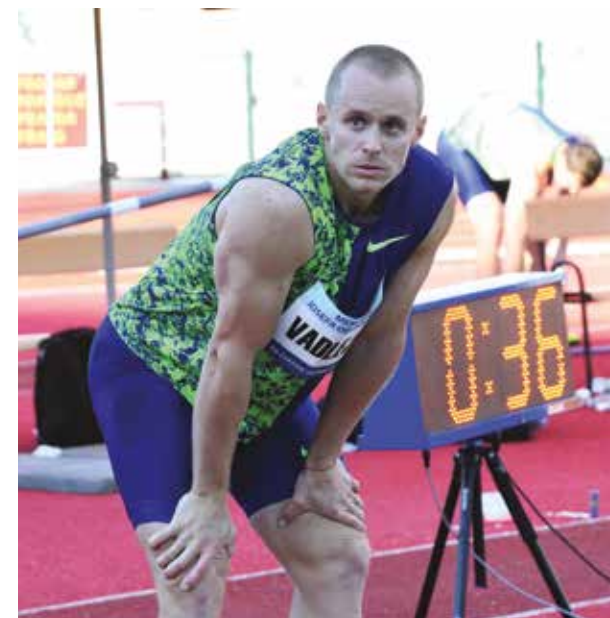
A tak mohl Staněk do Kovace rýpat. „Udělám kamarádké gesto a on pak zalobí,“ naoko se čertil. Kovacs dva dny před Odložilovým memoriálem závodil v německém Halle, jenže ho ze stadionu odvezli dříve, než si vyzvedl svoji kouli. „A tak mi psal, jestli bych mu jednu nesehnal. Ještě večer jsem hned zajel na Julisku a dovezl mu ji na hotel, aby si mohl dopoledne zaházet,“ popisoval Staněk.

Sám se poprvé v sezoně dostal přes 21 metrů, přitom o týden dříve po nevydařeném závodě v Turnově zvažoval, že

půjde kvůli únavě na vyšetření krve. „Ale teď už se konečně začínám probírat z té dřiny. S trenérem jsme čekali, že budu po soustředěních trochu kleplej, jen jsem netušil, že tolik,“ říkal Staněk.

Patnáctistovku jako hlavní memoriálovou disciplínu ve finiši ovládl Keňan Hillary Ngetich za 3:37,70, jedenáctý doběhl Jan Friš, při svém návratu po únavové zlomenině kyčle skončil o příčku za ním český rekordman Jakub Holuša.

Text: Michal Osoba (deník Právo)
Foto: Ivana Roháčková

Slibný návrat

Počítejte s námi! Jasný vzkaz vyslala na úvod sezony dvojice oštěpařek z pražské Julisky atletickému světu. Barbora Špotáková si mnula ruce, jak se jí vydařil návrat po narození druhého syna, Nikola Ogrodníková jásala, že její snový loňský rok má pokračování...

Oštěpařské bitvy mají rázem pro české fanoušky pikantní nádech. „Vždycky jedu na závod s tím, že chci vyhrát. Samozřejmě je pěkné, když můžu být nejlepší Česka, ale není to pro mě úplně prioritou,“ říká úřadující vicemistryně Evropy Ogrodníková.

„Vyrosla mi zdatná konkurence a já jsem za to jediné ráda. Nikole přeju, aby zažila aspoň z části podobnou kariéru jako já. Mě konkurence motivuje, daleko zajímavější bude i mistrovství republiky v Brně,“ těšila se Špotáková.

Na zádech má dost

„Já jsem hlavně ráda, že už všechno nevisí na mně, sedmatřicetileté paní se dvěma dětma. Aby se ode mě nečekalo zachraňování medailí, takový tlak na zádech jsem dřív měla. Teď toho mám na zádech docela dost a jsem ráda, když to ponесou za mě jiní,“ s úsměvem hlásila světová rekordmanka.

Ta si v květnu v Kolíně hodila v závodě poprvé od 24. srpna 2017 a oštěp doletěl na 63,85 metru. Lepším výkonem zahájila sezonu naposledy před pěti lety...

O tři dny později vyrazila Nikola Ogrodníková na specializovaný oštěpařský mítink do německého Offenburgu a výrazným osobním rekordem 67,40 m poskočila na druhé místo letošních světových tabulek. Tak dlouhým hodem by brala zlato na posledním mistrovství světa i olympijských hrách. „Loňská sezona mi připadala jako sen a vypadá to, že ten sen pokračuje. Podmínky byly výborné, ale musím uznat, že jsem byla překvapená,“ hodnotila Ogrodníková zlepšení osobního rekordu o 179 centimetrů.

Spokojený trenér

„Oboje je vysoko nad očekáváním,“ chválil i kouč Rudolf Černý, v jehož oštěpařské skupině se česká esa připravují. Poprvé se obě utkaly na Diamantové lize v Římě, kde byla mírně úspěšnější Ogrodníková a připravila Špotákové první porážku od domácí konkurentky od roku 2006. Na ostravské Zlaté třetě se vzájemné pořadí prohodilo, ani tam ale nebyly české oštěpařky se svým vystoupením zdaleka tak spokojené jako na začátku sezony.

Životní hod

Špotáková už excelentně zvládla návrat po narození prvního syna Janka v roce 2013. A zdatně si vede i teď. „Byla jsem zvyklá na větší metry, ale ostuda to, myslím, není,“ hodnotila po Zlaté třetě.

„Je to dané jejím okolím, hodně jí pomáhá (partner) Lukáš, máma a teď, když jsme trénovali v Jablonci, hlídal i Báry táta. Bez toho by to nešlo,“ popisuje Černý, jenž Špotákovou vedl od jejích oštěpařských začátků.

„Můj návrat je kupodivu podobně hladký jako po prvním dítěti. Samozřejmě pochyb v hlavě je daleko víc, jsem si vědoma i věku. Ale mám pořád stejnou podporu rodiny i dobrého fyzioterapeuta, který se mnou jezdí, což je pro mě docela důležité,“ přitakává Špotáková.

Musejí být mazaní

„Jen se trénink musí dělat mazaněji, nedá se pořád tlačit na pilu. Tělo dostává zabrat dvacet let, nejdůležitější je, aby se nezranila,“ ví Černý. Regenerace, která by Špotákové v 37 letech přišla vhod, není se dvěma dětmi pochopitelně ideální. „Nejlepší regenerace je spánek a toho se jí moc nedostává,“ vypráví kouč. „Ale Bára je profík. Někdy z ní na stadionu ty domácí starosti spadnou,“ popisuje Černý.

Co Špotákovou pořád drží u vrcholového sportu? „Základ je, že to pořád jde. Za těch deset let jsme postavili dům, přestěhovala jsem se, mám jiný způsob tréninku, kdy můžu něco odtrénovat doma. Třeba biatlonistky to mají náročnější, závodí každý víkend, zatímco v atletice si, když máte výkonnost, můžete určit kdy a kde chcete závodit,“ kvituje oštěpařka.

Přes zimu se připravovala většinou v Česku, na jarní soustředění vyrazila s částí skupiny do Portugalska. „Bára stejně nikdy dlouhá soustředění nesnášela, v Africe byla snad jen dvakrát, když ji trénoval Honza Železný. Zvládne maximálně čtrnáct dnů,“ ví kouč.

Ozvala se záda

To Ogrodníková strávila v Africe v kuse 78 dnů, kdy na ni trenérsky dohlížel její přítel a bývalý mistr světa Vítězslav Veselý. Přibrzdily ji potíže s kotníkem, po dlouhém soustředění ztěžka vstřebávala únavu. „Před první Diamantovou ligou na tréninku nehodila na půlku hřiště. Co pak předvedla v Offenburgu, to je bomba,“ smeká kouč. Životní závod však Ogrodníkové připomínala bolavá záda, s nimiž v dalších týdnech trochu bojovala.

Byť jsou obě oštěpařky v jedné skupině, moc se nepotkají. „Jen občas se na Julisce minou. A myslím, že házet spolu na trénincích ani nebudou,“ ví Černý. Na vině přitom není nějaká nezdavá rivalita, která už rozbourala nejednu tréninkovou skupinu.

„Jedna odhodí, já si vezmu do hlavy, co jí chci říct, hned by házela druhá a já se musel soustředit na něco jiného, protože každá má odlišnou techniku,“ říká Černý. „Kdyby to byly holky, které házou 35 metrů, tak to jde, ale s takovými individualitami ne,“ vysvětluje trenér.

Text: Michal Osoba (deník Právo)

Foto: Ivana Roháčková

Veslařská Evropa bez medaile

Slavné místo, jezero Rotsee v Lucernu, kde se koná tradiční regata Světového poháru. Veslařům Dukly ale oblíbené místo tentokrát štěstí nepřineslo. Z evropského šampionátu se vrátili bez medaile, dvojka bez kormidelníka Lukáš Helešic, Jakub Podrazil došla na pátém místě, skifař Ondřej Synek skončil šestý.

Na startu důležité předolympijské sezony zažil skifař Ondřej Synek na evropském šampionátu v Lucernu velké trápení, ve finále dojel poslední, až čtyřicet sekund za vítězem.

„Byl to od začátku nepovedený šampionát. Sice jsem postoupil do finále, ale tam to už nešlo. Měl jsem úplně vypnuté nohy, vůbec jsem nemohl jet,“ vzpomíná Synek. „Rychlost byla docela dobrá, ale hrozně jsem se dřel a trápil, nebyl jsem schopný zrychlovat a přidávat.“

Byl to nepříjemný začátek sezony, v jejímž závěru bude Synek bojovat o olympijskou nominaci do Tokia na světovém šampionátu v Linci-Ottensheimu. Možná i s výhledem důležité sezony Synek v přípravě dřel trochu víc, než měl.

„Trénovali jsme v mnohem větší intenzitě a frekvencích. Mysleli jsme, že se rozjeme, ale spíš jsme se zarazili,“ vysvětluje Synek. „Už jsem to zažil hodněkrát, neházím flintu do žita. Doufám, že na dalším Světovém poháru se mi to povede líp.“

Navzdory pěti titulům světového šampiona nebo třem olympijským medailím za pasem už Synek v kariéře podobných chvil zažil mnoho. Tentokrát se týden po trápení v Lucernu zúčastnil Primátorek, pak ale vynechal královskou regatu v Henley, na níž se moc těšil.

„Původně jsme mysleli, že to nebude problém. Henley je týden před Světovým pohárem v Rotterdamu, ale poté, co se mi to v Lucernu nepovedlo, tak se chceme připravit na světák, který bude důležitý. Budou tam všichni a bude se jednat o poslední test před mistrovstvím světa,“ řekl Synek.

Série tří čtvrtých míst nezlomena

Ve finále evropského šampionátu útok na medaili nevyšel ani dvojce bez

Ondřej Synek

kormidelníka. Lukáš Helešic s Jakubem Podrazilem se snažili zlomit sérii tří čtvrtých míst na ME. V Lucernu se znovu dostali mezi nejlepší, ve finále se dlouho drželi na šestém místě a až v závěrečných metrech se posunuli na konečnou pátou příčku díky zaváhání Srbů bojujících o medaili, kteří těsně před cílem téměř zastavili.

Nadějná posádka se aspoň vrátila do finále po nevydařeném světovém šampionátu v Plovdivu, kde vloni na podzim zůstala ve finále B kvůli záhadnému kolapsu Jakuba Podrazila. Na vině byl zřejmě důsledek přetřénování při vysokohorském soustředění v Livignu.

„Přepískli jsme to, Ondra je starší matador, ten se z toho vyhrabal, zato mě to sebralo. Letos jsem si řekl, že budu víc odpočívat, jenže – moc to nejde,“ směje

se Podrazil. „Já jsem prestižák. Trénink co trénink se snažím Ondru předjet. Na trenažéru, na kole... aby to jako neměl zadarmo. Je to mezi námi dost vyhecovaný.“

Helešic se teď snaží svého parťáka hlídat. „Ale on to neví,“ chechtá se háček posádky, ale vzápětí zvažní. „Musíme to ohlídat, aby se zase něco nepokazilo.“

Pátý dojel na mistrovství Evropy ve finále B mužský dvojskif lehkých vah. Miroslav Vraštil s Jiřím Šimánkem tak o jednu pozici vylepšili svůj výsledek z loňského ME v Glasgow. Ve finále C skončila nepárová čtyřka Matyáš Klang, Matěj Mach, Petr Melichar a Matěj Tikal třináctá.

Text: Martin Hašek (Sport)
foto: Ivana Roháčková

Lukáš Helešic a Jakub Podrazil

Jan Cincibuch a Jan Hájek

Jiří Šimánek a Miroslav Vraštil

Matyáš Klang, Petr Melichar, Matěj Mach a Matěj Tikal

Dvoje kulatiny pro Duklu

Hegemonie Dukly při veslařských Primátorkách trvá dál. Při 106. ročníku tradiční regaty byla úspěšná série ozdobená kulatými vítězstvími. Armádní posádka zvítězila už po čtyřicáté v řadě. A své pětadvacáté vítězství oslavil legendární kormidelník Oldřich Hejdušek, který se do lodi vrátil po čtyřech letech.

Další výhra? Tenhle triumf osmy Dukly na Primátorkách byl ale přece jenom trochu jiný. Byl dvakrát kulatý. A těsně před startem se také řešila změna v posádce. Místo nemocného Jakuba Podrazila musel na poslední chvíli do posádky Jan Hájek. „Kuba byl už v pátek nějaký špatný, takže jsme v tomto složení trénovali. V sobotu ale jel. Jenže v sobotu večer lehnul, takže naskočil Honza, a když to někdo umí, tak není problém,“ pouštěl se Ondřej Synek, věhlasný skifař, který do osmy Dukly naskočil po pěti letech.

Samotný Hájek, který jinak závodí v kategorii lehkých vah, byl rád, že dostal šanci. „Už jsem párkrát seděl v druhé lodi Dukly, která měla konkurovat té nejlepší. Teď jsem rád, že jsem byl v té vítězné,“ řekl Hájek. „Byla to hodně netradiční situace, ale Jakuba do závodu nepustila nemoc, takže jsem musel naskočit. Jestli jsem to zvládl dobře? Vyhráli jsme. Ale hodnotit sám sebe nechci, na to mám v posádce osm dalších.“

Hájka pak čekal tradiční „křest“ Vltavou. Podobně skončili i Milan Viktora s Matějem Machem a také kormidelník Hejdušek po svém jubilejním vítězství.

„Užil jsem si to, jsem rád, že právě u nás neskončila vítězná tradice Dukly,“ oddech si nový šampion Primátorek.

Favorizovaná loď vyhrála s velkou převahou a desetisekundovým náskokem před kombinovanou sestavou Slavia Praha a Dukly. Těsně třetí skončila osma Hamru.

Po pěti letech se s vítěznou posádkou radoval i skifařský šampion Ondřej Synek.

Ten zvolil opačný postup než v roce 2015, kdy po nevydařeném mistrovství Evropy ve Varese vynechal Primátorky a soustředil se na trénink. Tentokrát mu nevyšel evropský šampionát v Lucernu, ale týden poté byl na startu Primátorek.

„Těším se moc. Vloni mě to znova chytilo, když jsme s Jirkou Prskavcem jeli Univerzitní osmy. Uvidíme, doufám, že nás nikdo neporazí, šňůru Dukly budeme držet dál a nebudeme muset jako Poláci do pracovního tábora,“ rozesmál se Synek s narážkou na osud polské reprezentační osmiveslice, která na šampionátu v Lucernu zklamala, a tak místo na Primátorky musela zůstat doma.

V Primátorkách si pak Synek udělal radost. Závod pro Duklu proběhl bez velkých problémů.

„Nechtěli jsme si udělat závod těžší, než je nezbytné. Po startu jsme šli docela rychle dopředu a za zatáčkou, myslím, už to bylo jasné. Jsem rád, že jsem to mohl jet. Primátorky mám rád, bylo to fajn. Teď hodíme do Vltavy pár kluků a půjdeme slavit,“ smál se Synek.

Skif (Jarní skulérský závod Rösslera-Ořovského): 1. Potůček (Dukla Praha) 7:28,8, 2. Baldrián (Hodonín), 3. Zima (Dukla).

Osmá: 1. Dukla Praha (Helešic, Hájek, Synek, Melichar, Klang, Mach, Tikal, Viktora, korm. Hejdušek) 5:48,2, 2. Slavia Praha/Dukla (Musil, Paroulek, Řimák, Šagr, Vajner, Ouředníček, Kulhánek, Nosek, korm. Matušík) 5:58,9, 3. Hamr 5:59,8.

Nejlepší veslař české historie se stejně jako vloni zúčastnil i závodu Univerzitních osm. Sedl si do posádky své školy Palestra a spolehl se na neobvyklého kormidelníka, světového šampiona a olympijského medailistu ve vodním slalomu, kajakáře Jiřího Prskavce. Jejich loď došla ve finále osmá.

„Jirka je super, měl ze začátku trochu problém s kormidlováním, než si to osáhl, chytili jsme se na vlnu a řídit tu loď není jednoduché. Prošel školením, loď stojí 1 300 000, nebylo by super ji rozbít. On k tomu přistupoval zodpovědně,“ usmíval se Synek.

Jarní skulérský závod na skifu vyhrál duklák Potůček

Dukla Praha se letos radovala z dvojnásobného triumfu, jelikož i v Jarním skulérském závodě Rösslera-Ořovského zvítězil její závodník. Jan Potůček podával po celý víkend skvělé výkony, když z rozjížděky i semifinále postoupil z prvního místa. V nedělním finále dokonale využil zaváhání jednoho z největších smolařů v historii Primátorek, slovenský skifař Richard Vančo nasměroval svoji loď mezi špatné bójky a z vedoucí pozice byl diskvalifikován. S bezpečným náskokem si pak Potůček dojel pro jeden ze svých nejceněnějších úspěchů v kariéře, když porazil i své kolegy z reprezentační párové čtyřky, Václava Baldriána s Filipem Zimou.

Text: Martin Hašek (Sport)
Foto: Ivana Roháčková

Duklu bych ve štychu nenechal

V jednašedesáti letech si nakonec ještě jednou sedl za kormidlo osmiveslice Dukly, aby zachránil svůj klub v nesnázích. Oldřichu Hejduškovi už se vůbec nechtělo. Pak se ale znovu dal do hubnutí a na Primátorkách si dojel pro svůj jubilejní pětadvacátý titul.

Jak došlo k tomu, že jste se po čtyřech letech vrátil ke kormidlu?
To je jednoduchý, Dukla nemá kormidelníka. Musel jsem si tam sednout...

Napadlo by vás v roce 2015, že se ještě do lodi při Primátorkách vrátíte?
Upřímně řečeno trošičku jo. Situace s kormidelníky není dobrá. Několikrát jsem řekl, že bych Duklu ve štychu nenechal. Nechtěl jsem, musím se přiznat, ale nakonec jsem řekl, že pojedu.

Byla pro vás motivací i možnost výročního vítězství?
To ne. Já jsem nepřemýšlel o tom, jestli bych popětadvacáté vyhrál. Takhle bych to nestavěl. Trvalo to pět dnů, než mě přemluvili. Hlavní roli sehrálo, kdo v lodi seděl, že jsme s kluky už roky předtím něco prožili. To byl opravdu záškok, výpomoc kvůli lidem.

Bylo těžké se dostat do kondice?
Já myslím, že ono to není o kondici, spíš šlo o kila navíc, co jsem měl. Musel jsem začít běhat a trochu hubnout. Bylo to náročnější, nejde to tak rychle, jako když mi bylo třicet.

V čem jste se musel omezovat?
Mám to naučené. Když chci rychle zhubnout, člověk nesmí jíst, musí běhat. Já jsem omezil jídlo opravdu na minimum. Tyhle věci přežívám na rajčatech s mozzarellou. De-set dní předem jsem jedl rajčata s mozzarellou každý den. Nepodařilo se mi zhubnout všechno, bylo to ovlivněné tím, že nepřijeli Poláci. Tím pádem jsme přišli o slušnou konkurenci.

Stál zážitek být zase v lodi za to?
Určitě. Ať chcete, nebo ne, když jste po letech zpátky, atmosféra vás vtáhne. Já si to hodně užil, bylo to moc pěkný. I přesto, že pro nás to bylo povinné vítězství, neměli jsme soupeře, dalo by se očekávat, že si to kluci zlehčí, aby se moc nedřeli. Ale nebyla to pravda, co jsme si řekli na začátku, to splnili. Opravdu mají profesionální přístup.

Necháte se přemluvit i za rok?
Tentokrát už asi ne. Já se přiznám, že při mém rozhodování v tom hrálo roli, že tam byl Sýňa. Já jsem se Sýňou Primátorky vyhrál několikrát. Vyhráli jsme spolu na osmém mistrovství Evropy, byli jsme spolu na osmách, co jezdily do Londýna. Měl jsem pocit, že by nebylo dobré v tom kluky nechat. Myslím, že Sýňa už příští rok nepojede... A já? Na 99 procent ne, nepojedu...

Kormidelník Oldřich Hejdušek a strok osmy Dukly Lukáš Helešic

Po spokojenosti trocha zklamání

Z vodních slalomárek na sebe v prvních letošních závodech znovu upozornila kanoistka Tereza Fišerová, bronzová z loňského světového šampionátu. Na mistrovství Evropy došla čtvrtá, v prvním letošním závodě Světového poháru v Londýně šestá a podle představ se jí nedařilo jen o týden později ve druhém „světáku“ v Bratislavě. „Po předchozí spokojenosti jsem trochu zklamaná, ale snad se mi podaří napravit reputaci v řadě dalších závodů,“ připomněla reprezentantka Dukly Brandýs nad Labem především evropský i světový šampionát do 23 let a potom vrchol sezony, kterým je mistrovství světa.

S jakými představami jste do letošní sezony vstupovala?

Po kvalitní a vydařené přípravě jsem byla ráda, že jako bronzová kanoistka z loňského mistrovství světa v Riu mám automaticky otevřené dveře do reprezentace, a mohu tedy vynechat naše tradiční čtyři nominační závody. Zkusila jsem si jako obvykle kajak a debta. Pokud jde o představy, tak ty mířily především k zářijovému mistrovství světa do Španělska, v němž už se začnou sbírat body potřebné k účasti na olympiádě v Tokiu. Ve všech ostatních závodech jsem chtěla podávat kvalitní výkony.

Velkou váhu pro vás jistě mělo mistrovství Evropy ve francouzském Pau. Vydařilo se vám podle přání?

Měla jsem radost, že v semifinále jsem byla nejrychlejší a mé myšlenky tak trochu mířily k šanci na některou z medailí. Toto mé přání se mi také splnilo, ale byla jen „bramborová.“ (smích). Moje finálová jízda byla plná zmatků a velkých chyb, kazila jsem od začátku až do konce. Po nečekané první hrubce jsem znervózněla a následovaly další štouchy. Pět doteků branek potom stačilo jen na čtvrtou příčku.

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

Jaké pocity provázela vaše vystoupení v londýnském kanálu Lee Valley?

Do semifinále jsem se kvalifikovala jako pátá a celkový dojem jsem ze své jízdy měla příjemný. Také finále jsem rozjela dobře, ale na páté brance po nešťastném fouknutí následoval první štouch a potom ještě jeden s velkým podjetím. Byly to chyby, které mě vyřadily z bojů o medaili. Přitom ale čas i po zmíněných ztrátách mě docela mile překvapil. Jinak konkurence mezi singlkanoistkami je dost velká a z velice vyrovnaného pole může každá finalistka dosáhnout na medailovou pozici. Často rozhodují jen maličkosti.

V Bratislavě jste cestu do finále nenašla a skončila až na 18. místě. Znáte příčiny, proč se vám výjimečně nedařilo?

Ťukla jsem jedničku, což byl začátek špatné jízdy, v níž následovaly další čtyři štouchy. Jsem dost naštvaná, protože jsem byla v pohodě, trať se mi líbila a cítila jsem dobrou formu. Nechápu, co se se mnou v té jízdě dělo. Určitě je to aspoň cenná zkušenost.

Foto z připravovaného kalendáře DUKLA 2020 „Výměny“

Evropská královna aerobiku

Na mistrovství Evropy ve sportovním aerobiku v polském Krakově vybojovala zlatou medaili dvacetiletá loňská mistryně světa Adéla Citová. Diváky i porotu si získala nejen technikou, ale i originální choreografií a emocemi. Z nejcennějšího kovu se pak radovala s Karolínou Jánskou po stejně skvělém výkonu v kategorii dvojic.

S jakými představami jste na mistrovství Evropy odjížděla?

Po kvalitní přípravě, která začala už v lednu, jsem chtěla předvést to nejlepší, na co mám, a dosáhnout na některou z medailí. Cesta k vrcholu však byla hodně náročná, především po psychické stránce v mé kariéře asi vůbec nejnáročnější. Hlavně mezi fanoušky se začalo mluvit o tom, že jako mistryně světa musím vyhrát i Evropu.

Co pro vás titul evropské šampionky znamená?

Mám obrovskou radost, vždyť je to zlato, které mně jako jediné z velkých soutěží v mé sbírce chybělo. Tento titul plně uspokojil moji duši. Velice mě potěšila rovněž premiérová zlatá medaile v tak zvaném duu s Karolínou Jánskou.

Kdo se na vašich dosavadních skvělých úspěších nejvíce podílel?

Trenérka Jitka Hofmannová a rodiče, kteří mi pomáhali finančně, psychicky a vozili mě na závody.

Jaký je rozdíl mezi špičkovými Evropankami a „zbytkem světa“?

Moc velký není, Evropa se podobá světu, v němž mají vysoké ambice jen Australanky.

Existují v aerobiku také nějaké unfair praktiky?

Neřekla bych unfair praktiky, ale naše výkony hodnotí rozhodčí příslušným počtem bodů. A v nadsázce lze asi říci, že sto lidí vytvoří sto názorů. V aerobiku se každému líbí něco jiného, a tak dochází i k nesouhlasu s konečným verdiktem, což se stalo i teď v Krakově.

Jste členkou Dukly Praha. Jak často jste s ní v kontaktu?

Především chci zdůraznit, že zájmu Dukly o mě si velice vážím. Bydlím v Úholicích

poblíž Loun, kde trénuji. Do pražské Dukly však jezdím dost často. Především tam využívám fyzioterapie a relaxace.

Kolik času věnujete tréninku a jak nejraději trávíte osobní volno?

Ráno se věnuji běžecké přípravě a posilování. Po splnění školních povinností pak následuje speciální, přibližně tříhodinový trénink, po kterém už nejraději odpocívám...

Váš loňský cíl bylo úspěšně maturovat na gymnáziu a zvládnout přijímačky na vysokou školu. Podařilo se vám to?

Maturitu jsem už zvládla a úspěšně jsem vykročila i v přijímacích zkouškách na Fakultu tělesné výchovy a sportu, kde chci studovat fyzioterapii.

A jaký je váš nejbližší sportovní cíl?

Navázat na dosavadní výsledky v říjnovém mistrovství světa v Nizozemsku. Pojedu tam obhajovat titul, což je vždy náročnější než se ho pokusit získat. Téměř v domácím prostředí bude výborná Belgičanka van Brande, prosadit se budou chtít už zmíněné Australanky a určitě ještě někdo další. Konkurence tam bude velká.

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

Kuf vykročil po stříbrné cestě

Jan Kuf

Po únorové Káhiře se také v dalších dvou dílech Světového poháru v moderním pětiboji dařilo Janu Kufovi. Po závodech v maďarském Székesfehérváru a v Praze se v hodnocení této soutěže posunul na druhé místo a na stejnou příčku dosáhl i ve světovém žebříčku, nejvýš ve své dosavadní kariéře. Jako by vykročil po stříbrné cestě.

V Maďarsku se blížil k medaili

Finálový závod měl nejlepší český moderní pětibojář rozjetý velice dobře a po stříbru v Káhiře opět mířil ke stupňům vítězů. Vydařila se mu především šermířská část a do závěrečné kombinované disciplíny vyrážel jako druhý. O medaili ho však připravila pokažená střelba. Zvítězil Němec Zillekens a Kuf skončil šestý. „Trochu mě to mrzí, protože jsem měl reálnou šanci na lepší umístění. Střílel jsem však opravdu špatně,“ přiznal, ale hned dodal: „Bodové rozdíly na předních příčkách byly malé, takže i šesté místo v elitní světové konkurenci hodnotím pozitivně.“

Spokojenost s vystoupením svého svěřence netajil ani reprezentační trenér Jakub Kučera: „Honza opět potvrdil, že patří do světové špičky. Střelba byla jediná disciplína, co mu podle představ nevyšla. Oceňování zasluhuje především za zlepšení v šermu. Ten se naopak vůbec

Ondřej Polívka

Barbora Ciprová a Ondřej Svěchota

nepovedl Martinu Vlachovi, který skončil na 34. místě. Ve finále byl však nejmladší, takže to pro něj byla obrovská zkušenost.“

Největším dosavadním úspěchem Barbory Ciprové se stal postup do finále, v němž skončila třicátá. „V šermu jsem byla dost nervózní a dělala chyby. Jinak jsem moc ráda, že jsem mohla měřit své síly s nejlepšími světovými pětibojářkami a poznat celkovou atmosféru.“ Zvítězila domácí Alekszejevová.

V Praze hořkosladké pocity

Také v závodech na domácí půdě bojoval Jan Kuf až do poslední střelby o stupně vítězů, ale nakonec skončil sedmý. Cenná je třináctá příčka Martina Vlacha. Na pomyslný Olymp doběhl úřadující olympijský vítěz Rus Lesen.

Základ k pěknému výsledku položil Kuf v šermu, v parkuru udělal jednu chybu a na trati kombinované závěrečné disciplíny se přiblížil k medailovým pozicím. Přibrzdil se však při poslední zastávce na střelnici. „Nebyl jsem nervózní, ale moc opatrný a poslední položku jsem pokazil. Velice spokojený jsem byl s během, takže konečné sedmé místo je takový hořkosladký výsledek,“ prozradil své pocity.

„V kvalifikaci Honza zastřílel svůj druhý nejlepší výsledek ve své kariéře, ale ve finále už ho nezopakoval. Velkou hodnotu mají především jeho vyrovnané výkony v průběhu celé sezony, o čemž svědčí stříbrná pozice v průběžném pořadí letošního ročníku Světového poháru,“ zdůraznil trenér Kučera.

Převládala pozitivita

V pražském závodě patřil velký potlesk Martinu Vlachovi. Po třech disciplínách

byl sice na 29. místě, ale dokázal skvěle sladit běh se střelbou, což ho posunulo až na 13. příčku. „Doufal jsem v kvalitnější šerm a lépe jsem se měl soustředit i na střelbu, ale snad se postupem času dále zlepším,“ hodnotil se skromností své vystoupení.

David Kindl prošel celé finále bez výraznějšího zaváhání, což mu vyneslo solidní 23. místo. „Mohu ho jen pochválit. Škoda dvou chybiček v parkuru, ale určitě může být se svým vystoupením spokojený,“ řekl Kučera.

Poslední z českých finalistů Martin Bilko vstupoval do závěrečné kombinované disciplíny z 12. místa, ale svůj střelecký účet z kvalifikace nezopakoval a klesl na 28. příčku. „Také Martina musím za dobrý výkon pochválit, především za jeho vydařenou cestu do finále. Potřeboval lepší výsledky v šermu i v závěrečné části,“ všiml si trenér.

Štafeta juniorek mistryněmi Evropy

Veronika Novotná s Annou Roubíčkovou ovládly štafetu na evropském šampionátu juniorů v polském Drzonkóvě. Pětibojářky Dukly nenašly ve štafetě přemožitelky i přesto, že po úvodním šermu jim patřila až předposlední, devátá příčka. „Ze začátku se mi nezavádilo úplně dobře, na šermu jsem měla velkou krizi. Naštěstí mě tam Anička podržela. Od toho jsou taky štafety,“ řekla s úsměvem teprve osmnáctiletá Veronika Novotná, která mezi juniorkami závodí prvním rokem. To její štafetová kolegyně má v juniorské kategorii rok náskok, takhle vysoko se však ve své kariéře ještě neocitla. V kombinované disciplíně nejprve Roubíčková povyskočila až na průběžnou čtvrtou příčku, její závodní parťačka pak doběhla až pro zlato.

Text: Ivana Roháčková

Martin Vlach

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

DUKLÁKŮM se rodily holky

V životě u nich došlo k nemalé změně. Už nemají na starosti jen trénink a závody. Stali se otci, což může v životě špičkového sportovce znamenat docela velký předěl. Při povinnostech okolo malého caparta musejí přiložit často ruku k dílu. Ale přiloží ji rádi. Pro bezbranného človíčka, jejich vysněné miminko, udělají víc, než by si dřív mysleli. Podívejme se, jak situaci zvládají někteří tatínkové z řad ASC DUKLA. Shodou okolností jejich drahé polovičky přivedly letos na svět samá děvčátka. Asi posledním pyšným tatínkem dcerky, která se narodila začátkem června, je kanoista Filip Dvořák. Ke konci července by se prý holčičky měl dočkat i sprintér Pavel Maslák.

Jakub Podrazil (veslař, Dukla Praha, dcera Alice)

Příchod holčičky mě určitě nezasahuje tolik jako přítelkyni Mirku. My chlapi to máme v tomto ohledu docela jednoduchý. U mě se narození dcery projevuje akorát tím, že se víc těším domů. S partákem na dvojce bez kormidelníka Lukášem Helešicem a trenérem Milanem Dolečkem jsme se domluvili, že na vodu chodíme o trochu dřív, než bývalo zvykem. A když máme odtrénováno, tak s ostatními kluky nezůstávám v duklácké loděnici. Přestal jsem se s nimi tolik vybavovat, sbalím se a pospíchám domů za holkama. Alice je zatím ještě malá a hodně spí nebo chce papat. Naštěstí je hodná, a to i v noci, takže jsem na trénink odpočatý. Neřve jako některá miminka, jen si občas pobekává. Ale až povyroste a začne lézt, tak to bude asi trochu složitější. Samozřejmě se doma snažím v rámci možností pomáhat. Protože nerad nakupuji, obstarává to Mirka a já odpoledne po tréninku malou hlídám. Nebo ji naložím do kočárku a vyrazíme na procházku. Baví mě to. Rád pozoruju, jaké dělá pokroky. Je úplně skvělá.

Tomáš Bábek (dráhový cyklista, Dukla Brno, dcera Emílie)

Byl jsem u porodu a musím partnerku Magdalenu pochválit, jak byla statečná. Všechno zvládla naprosto úžasně. Příchod nového člověka na svět mi přišel přirozený, moc hezký a dojemný. Jsem rád, že jsem to zažil. Doporučuju to všem chlapům. Doma přebaluju, koupu, ale dělám to sám od sebe. Magda mě do toho nijak nenutí. Narození dcery se do mého trénování nijak nepromítlo. Mám výhodu, že mohu spát ve vedlejším pokoji, takže nepociťuju nevyspaní. Navíc je Emilka zatím moc hodná. Skoro nepláče. Spí od devíti večer do sedmi do rána a v noci se na kojení probouzí jen jednou. Řekl bych, že je ideální dítě pro rodiče začátečníky. Když je pěkně, vyjždím s ní na čtyřech kolech kousek od nás na Černé pole. V kočárku už byla i na velodromu. A jestli z ní bude dráhová cyklistka? To bych možná ani nechtěl. Pro holky to je dost drsný sport. Ale kdo ví? Do ničeho ji ale nutit nebudeme. Zajímavé je, že má po mně chodidla. Asi hodně vyroste a bude mít velké nohy. Já mám číslo šestačtyřicet, a tak bych Emilce přál, aby v tom po mně nebyla.

Jan Kudlička (tyčkař, Dukla Praha, dcera Tereza)

Kdybych měl tvrdit, že se v mém životě po narození dcery nic nezměnilo, nebyla by to pravda. Co se však týká přístupu k tréninku, tak je skoro všechno jako dřív. Malá naštěstí většinou noci vydatně prospí, takže v tomto ohledu nemám žádný problém. Kdybychom měli plačící miminko, bylo by to horší. Ale musím zaklepat, v tom je zlatá. Tereza už spí ve svém pokojíčku, a když se v noci vzbudí, jde Jířa (bývalá tyčkařka Jiřina Ptáčníková) za ní. Co se týká mé pomoci v domácnosti, tak třeba přebaluju, a když Jířa potřebuje odlehčit, tak malou naložím do kočárku a vyrazíme na procházku. Byla se už podívat i na závodech. Naposledy jsme byli na Pražské tyčce. Soutěž se protáhla na pět hodin a Tereza byla naprosto úžasná. Vydřela tam celou dobu a na každého se smála. V tomto ohledu je v pohodě. Je to asi tím, že se jí snažíme brát mezi lidi, aby si zvykala na společnost.

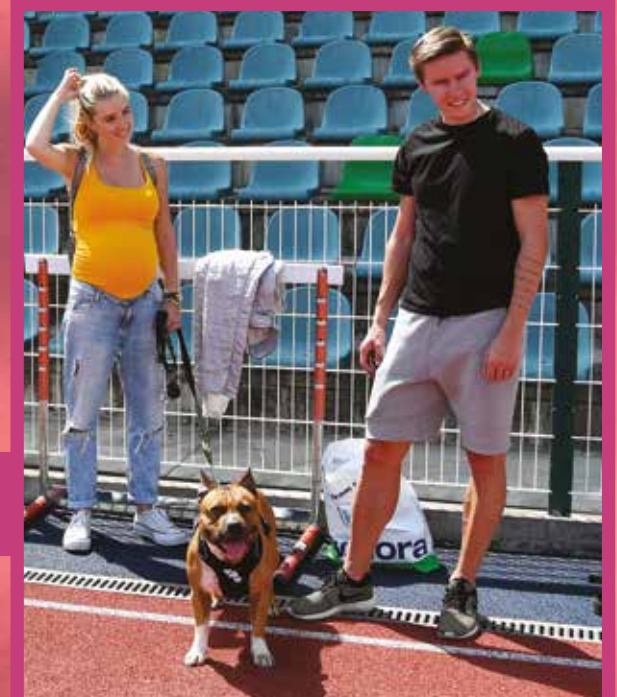

Kajakář Daniel Havel má holčičky dvě, ta starší už mu dělá partáka na kole.

Kanoista Filip Dvořák s dcerkou Ofélií

Na Julisku zatím chodí Pavel Maslák s těhotnou manželkou a psem Bédou

Text: Milan Novotný (Pražský deník)
Foto: archivy a Instagramy tatínků, Ivana Roháčková

Holuša se vrátil na atletickou dráhu po zranění kyčle

Po dlouhé době závodil. Dukláka Jakuba Holušu v zimě zastavil neobvyklý zdravotní problém. Zlomený kyčel ho připravil o halovou sezonu a přibrzdil přípravu na tu letní. Český rekordman na 1500 metrů však ví, že není kam spěchat. Finále jeho disciplíny na mistrovství světa v Dauhá se běží až 6. října.

V Keni jsou děti šťastné i bez mobilů

Víte, proč došlo ke zlomenině?

Kyčle mám špatné od narození. Dochází tam ke tření a nadměrnou zátěží se vytvoří zánět. To vyústí v intenzivní bolest a já se ji snažil přeběhat. Tím jsem to ale dorasoval, až mi tam něco prasklo. To jsem celý já, blázen, který chce fungovat i přes bolest. Jenže jsem na to doplatil. Právě kyčel to nevydržela a praskla.

Co se přesně stalo?

Kyčel jsem začal cítit už před Vánoci. Zlom pak přišel na Silvestra při silničním závodě. Když jsem se ráno na Nový rok probudil, nemohl jsem chodit. Pak to trochu odeznělo a odletěl jsem na kemp do Keni. Dvanáct dnů jsem vydržel trénovat, ale na videu je vidět, jak kulhám. A to jsem běhal pod prášky. Vrátil jsem

do Čech a magnetická rezonance odhalila prasklinu. Ta se pod dohledem Pavla Koláře a Karolíny Bílkové začala léčit. Hlavně klidem.

Opravdu stačilo být v klidu?

Musel jsem se zbavit zánětu, bral jsem léky na zpevnění kostí a chodil i na silný magnet. Ten mi hodně pomohl. Jak to šlo,

odjel jsem asi na tři týdny za kamarády do Španělska na přehradu Ebro chytat ryby. Zažil jsem se tam a přečkal nejhůšší období. Kdybych zůstal v Praze, pořád bych dumal, jestli to bude dobré, nebo ne. U vody jsem na to nemyslel, kyčel se zahojila a jedu dál.

Návrat k tréninku se obešel bez problémů?

Šlo o vážné zranění, takže jsem začínal jak amatér. Na přelomu února a března jsem si šel zaklusat čtyři kilometry, potom jsem si dal den volna a zase běžel čtyři kiláky. Pak jsem to zvýšil na šest, na osm a začal běhat každý den. Po dvou týdnech jsem se vrátil k tréninku. Se skupinou jsem byl v Portugalsku a znovu v Keni. Všechno drží, cítím se dobře.

S polskou skupinou jezdíte často do Keni, jak na vás působí vysokohorské podmínky?

Líbí se mi tam čím dál víc. Naposledy se mi z Itenu ani nechtělo odjíždět... Podmínky jsou tam nejlepší na světě. Každý běh ve výšce 2400 metrů přináší díky menšímu obsahu kyslíku v ovzduší užitek. Když se pak vrátíte do nížiny a běžíte, zjistíte neskutečný efekt. Kyslíku je najednou dost a vy úplně lítáte.

Popište trénink v Keni?

Obvykle se domluvíme, že se přidáme k nějaké běžecké skupině. Naposledy k evropskému rekordmanovi v půlmaratonu Julienu Wandersovi. Je to Švýcar, který tam ale žije už dva roky. Běhá třeba s třiceti místními. Trenér Tomasz Lewandowski se s ním dohodl, že se k nim připojíme.

Měl jste možnost poznat Keni mimo sport?

Je tam chudoba, ale lidé jsou spokojení. Když potkávejte děti, vidíte, že jsou

šťastné i bez mobilních telefonů a tabletů. Naproti tomu v Evropě to jde dolů. Myslím, že se geneticky měníme, jsme línější a bude ještě hůř. V Keni jsou děti od rána do večera venku. Makají, hýbou se, lezou po skalách. Asi něco jako u nás před desítkami let, kdy jsme byli odmala zvyklí na venkovní práci.

Máte představu o sezoně?

Vím, že bude dlouhá. Proto nechci zbytečně plýtvat starty, závodit budu podle potřeby. Důležité bude zůstat koncentrovaný až do 6. října, kdy je v Dauhá finále patnáctistovky.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)
Foto: archiv Jakuba Holuši

Pro korunku královny přijela na bílém koni

Snowboardcrossačka Eva Samková z Dukly Liberec po pěti letech získala ocenění Král bílé stopy. Na trůnu vystřídala vítězku předchozích tří ročníků ankety Ester Ledeckou. Vítězství Samkové bylo jednoznačné. Šestadvacetiletá snowboardcrossačka obdržela 42 hlasů odborné poroty, zatímco druhá Ledecká čtyři. Na květnovém ceremoniálu v divadle Jitka 78 v Praze byl oceněn i kouč Samkové Marek Jelínek, který byl vyhlášen Trenérem roku.

K jasnému triumfu Samkové pomohlo, že dosáhla v uplynulé sezoně všeho, co si před ní předsevzala. Hlavním cílem závodnice Dukly Liberec bylo mistrovství světa v americkém Solitude. V její bohaté sbírce, která čítá zlatou a bronzovou medaili ze zimních olympijských her, tituly z juniorských šampionátů, stříbro z X-Games nebo křišťálové glóby, stále chyběl cenný kov z mistrovství světa. A rovnou ten nejceněnější dokázala Eva doplnit, když v únoru na šampionátu vybojovala zlato. K tomu ještě v dramatickém závěru sezony přidala další křišťálový glóbus za celkové vítězství v seriálu Světového poháru. V tradiční anketě Svazu lyžařů ČR navázala na výhru ze zlaté olympijské sezony 2014.

Pro korunku si přijela na bílém koni

Samková brala vyhlášení ankety jako krásné ukončení sezony. „Vždy je to znamení toho, že jedna sezona opravdu skončila a začíná druhá. Jsem za tohle ocenění moc ráda. Poprvé v roce 2014 jsem vůbec nečekala, že můžu někdy Krále bílé stopy vyhrát. To druhé vítězství je zas hezčí v tom, že si plně uvědomuji, jak nabitá konkurence je napříč celým svazem lyžařů. O to víc mě teď to vítězství těší,“ řekla

Samková, která přijela na pódium převzít korunu na bílém koni. V anketě jednotlivých disciplín zvítězila také mezi snowboardistkami. Ledecká byla nejlepší alpskou lyžařkou.

Dvojnásobná olympijská šampionka z Pchjongčchangu Ester Ledecká sice znovu ovládla Světový pohár v paralelních disciplínách na snowboardu, ale na prkne nebojovala o světové medaile, protože dala přednost souběžně probíhajícímu lyžařskému mistrovství světa. Tam bylo jejím maximem patnácté místo v kombinaci.

Lyžaři, snowboardisti i trenér Dukly Liberec ovládli anketu

Samková kromě vítězství v hlavní kategorii ovládla také snowboarding, Ledecká zvítězila mezi alpskými lyžaři, nejlepší akrobatickou lyžařkou se stala sedmá žena z mistrovství světa skikrosarek Nikol Kučerová, kategorii běžců na lyžích ovládl stříbrný závodník z mistrovství světa do 23 let Michal Novák, návrat mezi světovou elitu katapultoval do role skokana roku Romana Koudelku, pro další triumf mezi sdruženáři si došel Tomáš Portyk a nejlepším travním lyžařem byl Martin Barták.

Svou svěřenkyni na pódiu vystřídal Marek Jelínek, jenž byl vyhlášen trenérem

Tři lyžaři se rozloučili s reprezentací a ukončili vrcholovou kariéru.

roku. A protože je bývalý gymnasta a kaskadér, zasoutěžil si ve výdržích ve stojce. Velmi vyrovnané bylo hlasování v kategorii junior roku, kterou nakonec vyhrál alpský lyžař Jan Zabystřan. Ten na pódium přijel na jednokolce, těsně před travním lyžařem Martinem Bartákem. Na třetí pozici se se shodným počtem hlasů umístily běžkyňe na lyžích Barbora Havlíčková a skikrosarka Klára Kašparová.

Do Siní slávy byl in memoriam uveden Václav Vrbata, jenž v roce 1913 na Zlatém návrší v Krkonoších zahynul při snaze zachránit svého přítele Bohumila Hanče. Hanč i Vrbata se tak alespoň symbolicky znovu setkají v Siní slávy českého lyžování.

S kariérou vrcholových sportovců se rozloučili sdruženář Miroslav Dvořák, skokan na lyžích Lukáš Hlava a snowboardista Michal Mikyska.

Text a foto: Ivana Roháčková

Junior roku Jan Zabystřan

Celkové pořadí:

1. Eva Samková (snowboarding) 42 bodů
 2. Ester Ledecká (snowboarding a sjezdové lyžování) 4 body
 3. Gabriela Capová (sjezdové lyžování) 1 bod
- Trenér roku:** Marek Jelínek (kouč Samkové – snowboarding)
Junior roku: Jan Zabystřan (sjezdové lyžování)
Akrobatické lyžování: Nikol Kučerová (skikros)
Alpské disciplíny: Ester Ledecká
Běh na lyžích: Michal Novák
Severská kombinace: Tomáš Portyk
Skok na lyžích: Roman Koudelka
Snowboarding: Eva Samková
Travní lyžování: Martin Barták
Sín slávy: Václav Vrbata – in memoriam

V uplynulých měsících opustili řady bývalých sportovců Dukly dva vynikající závodníci a trenéři – Zdeněk Čěšpiva (22. března) a Aleš Poděbrad (1. června).

Odešli velcí dukláci

ZDENĚK ČEŠPIVA

(* 25. ledna 1941) jezdil na motorce od mládí. Jeho výkonnost ale nebyla na takové úrovni, aby základní vojenskou službu strávil v Dukle, takže ji absolvoval u bojového útvaru v Benešově, kde se mohl motorismu věnovat až poté, co si splnil všechny vojenské povinnosti. Nabídku od armádních motocyklistů však dostal hned po vojné v roce 1964, a i když nebyla jediná (o nadějném závodníkovi se zajímala například i Jawa Divišov), rozhodl se pro Duklu a strávil v ní pak dlouhých třicet let.

Výborné podmínky, jež mu Dukla poskytla, se záhy začaly projevovat i na jeho výkonnosti, a protože se zároveň stal továrním jezdce Jawy, měl k dispozici ty nejlepší stroje, které tehdy střeďočeská továrna vyráběla. Brzy dokonale ovládal i techniku jízdy, především ve ztížených podmínkách, tedy za deště či sněhu, což mu společně se skvěle připravenými motorkami zaručilo pozici v tehdejší československé a vlastně i světové soutěžní špičce. O tom svědčí i výsledky, jichž dosáhl na přelomu 60. a 70. let. Svých čtrnáct účastí na Mezinárodní motocyklové šestidenní přetavil v pět vítězství ve Světové trofeji, a tudíž v pět titulů mistra světa v družstvech. Stalo se tak v letech 1970 až 1974, kdy členové čs. Trophy teamu ovládli tuto prestižní soutěž postupně ve španělském El Escorialu, na britském ostrově Man, ve Špindlerově Mlýně, v americkém Deltonu a v Camerinu v Itálii. Vynikající úspěchy zaznamenal i v enduru, kde se stal třikrát mistrem Evropy (v kubatuře do 500 cm³ v letech 1972, 1973 a 1975), třikrát skončil druhý (v kubatuře do 500 cm³ v letech 1971 a 1974 a v kubatuře do 350 cm³ v roce 1970) a jedenkrát třetí (v kubatuře do 250 cm³ v roce 1968).

Po skončení závodní kariéry v roce 1976 pracoval jako mechanik motokrosařů Dukly. Ve druhé polovině 80. let vystudoval trenérskou školu při FTVS Univerzity Karlovy v Praze a stal se trenérem. V konci svého působení v Dukle se pak staral o vojáky základní služby a o PHM. Z Dukly odešel v roce 1994, motocyklů se však ani potom nevzdal – u svého rodinného domku v Praze si zřídil autodílnu, kde se svému celoživotnímu koníčku mohl dál věnovat. V osobě Zdeňka Čěšpivy odešla skutečná legenda československého motocyklového sportu.

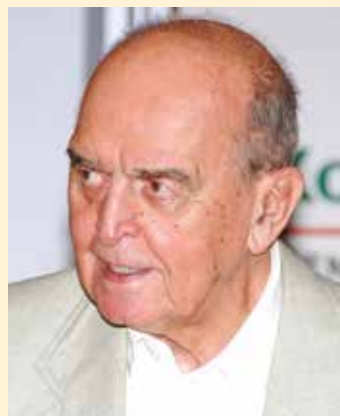
ALEŠ PODĚBRAD

(* 23. prosince 1926) navštěvoval v mládí olomoucký Sokol, a právě tam si zamiloval atletiku. Jeho prvním velkým úspěchem byl titul dorosteneckého mistra Moravy v běhu na 60 m. Po maturitě nastoupil na Vojenskou akademii v Hranicích, a protože se nepřestal intenzivně věnovat tréninku, dostal se do ASO Olomouc, kde mohl svůj nesporný talent dál rozvíjet.

V roce 1948 přesídlil do Šumperku, kde ho také o rok později zastihl povolávací rozkaz do ATK Praha. Podmínky měli tehdejší armádní sportovci vsutku spartánské – po dopoledním vojenském výcviku mohli trénovat až odpoledne, a to za každého počasí pod širým nebem a na škváře. Možná i proto musel Aleš Poděbrad už v necelých třiceti letech kvůli potížím s achilovkami svoji závodní kariéru předčasně ukončit. Ještě předtím však stihl zaznamenat řadu úspěchů – v letech 1950 a 1951 získal mistrovské tituly na čtyřstovce, v letech 1949 až 1953, 1955 a 1956 byl členem mistrovských štafet na 4x 400 m, od roku 1949 byl tři roky národním rekordmanem na 400 m, osmkrát běžel v rekordní štafetě na 4x 400 m a jednou na 4x 200 m. Neminul ho ani reprezentační dres, když za Československo nastoupil v letech 1948 až 1955 v 15 mezistátních utkáních, a zúčastnil se i ME v Bruselu v roce 1950, kde poměřil síly s tehdejší kontinentální elitou v běhu na 400 m.

Po ukončení závodní činnosti si doplnil vzdělání na FTVS Univerzity Karlovy v Praze a v roce 1958 převzal vedení skupiny sprinterů Dukly. Podmínky pro přípravu už byly lepší, vojenský výcvik byl upozaděn a přednost dostaly dvoufázové tréninky. Funkci staršího trenéra atletiky v Dukle vykonával až do roku 1980 a mezi jeho svěřence patřili třeba sprinteři Juraj Demeč, Jiří Kynos, Zdeněk Váňa a Jan Slanina, překážkář Miroslav Kodejš či středotračaři Josef Odložil a Tomáš Jungwirth. Pod jeho vedením získali celkem 34 mistrovských titulů a vytvořili 15 čs. rekordů. Mezi jejich největší úspěchy patří titul mistrů Evropy z roku 1971 štafety na 4x 100 m ve složení Ladislav Kříž, Juraj Demeč, Jiří Kynos, Ludvík Bohman, která o rok později v obdobné sestavě (jen Kříže vystřídal Jaroslav Matoušek) získala 4. místo na LOH v Mnichově, kde vytvořila i národní rekord platný až do letoška, a stříbrná medaile Josefa Odložila v běhu na 1500 m na LOH 1964 v Tokiu.

V letech 1981 až 1986 působil v Dukle jako náčelník štábu. V šedesátí sice armádu opustil, ale brzy se stal šéfem sauny na Julisce, kde zůstal až do roku 1997. Odchodu Aleše Poděbrada želelo několik generací atletů Dukly, které dovedl k vrcholným výkonům jejich sportovní kariéry.

Text: Pavel Nekola
Foto: Ivana Roháčková

Hrdý na svůj klub

Devadesátiny SVĚTOVÉHO REKORDMANA

V pondělí 8. dubna oslavil devadesáté narozeniny Ludvík Liška, příslušník první generace atletů ATK, ÚDA a Dukly Praha.

Rodák z Lužné u Vsetína začal s atletikou už na základní škole. „Při tělocviku jsme hodně běhali a mně to nějak přirostlo k srdci. Jako kluk jsem chtěl být všude první, už od prvopočátku ve mně bylo něco závodnického.“ Jiný sport vlastně ani nezkoušel. „Rád jsem měl ještě házenou, tu jsme taky hrávali ve škole, ale třeba fotbal mě vůbec nebavil, možná proto, že ho hrál úplně každý.“ Po válce přesídlil s rodiči do Jeseníků, ale když mu bylo dvacet, následoval svého staršího bratra do moravské metropole. Bratr mu sehnal i práci v brněnském družstvu Včela, za něj také začal závodit.

Ačkoliv doufal, že by mohl narukovat k atletům ATK Praha, obdržel povolávací rozkaz k bojovému útvaru do Jindřichova Hradce. Ve městě se mu líbilo, ale atletiku mohl provozovat jen ve svém volném čase. Nakonec mu pomohla náhoda. „V Hradci uspořádali sportovní den, v jeho rámci vyhlásili závod Běh s Emilem Zátopkem a mně se jako jedinému podařilo Emila porazit. I díky jeho přimluvě mě pak do týdne převedli do sportovní rot ATK, kde jsem mohl trénovat. Stali se z nás pak opravdu dobří kamarádi a za mnohé jsem mu dodnes vděčný.“

Za ATK, ÚDA a Duklu Praha, kde ho trénoval legendární Ladislav Fišer, závodil v letech 1951 až 1958 a v té době dosáhl svých největších sportovních úspěchů na čtvrtce, půlce, míli a dalších středních tratích. V letech 1954 a 1956 se stal republikovým šampionem na 800 m, v letech 1954 až 1957 byl členem mistrovských štafet na 4x 400 m. Je držitelem 4 československých rekordů ve štafetě na 4x 400 m a třikrát byl členem rekordní štafety na dnes už sporadicky vypisované trati 4x 800 m. Poslední rekord na

této distanci se zrodil 29. července 1953 na atletické dráze sportovního stadionu v Houštce u Staré Boleslavi, měl hodnotu 7:28,0 min. a byl zároveň rekordem světovým! Spolu s Ludvíkem Liškou jej tehdy zaběhli Dušan Čikel, Alfréd Stržínek a Stanislav Jungwirth, všichni z ÚDA Praha. Houštecký ovál proslul tím, že na něm v 50. a 60. letech padlo přes třicet světových rekordů. „Těžko říct, čím to bylo. Určitě tím, že o dráhu se tehdy skvěle staral správce Jaromír Simera, možná i tím, že měřila o něco méně než obvyklých 400 m.“

Výborné výkony v červenožlutých barvách vynesly Ludvíku Liškovi i reprezentační dres. V roce 1952 se zúčastnil LOH v Helsinkách, kde byl na půlce vyřazen v semifinále. „Tahle olympiáda se nesla hlavně v duchu trojnásobného olympijského vítěze Emila Zátopky, každý si s ním chtěl promluvit, podat mu ruku. Jinak tam ale vládla trochu zvláštní atmosféra poválečného rozdělení světa a studené války.“ Československo reprezentoval v letech 1953 až 1959 v 16 mezistátních utkáních, své schopnosti na trati 800 m poměřil se zahraničními soupeři ještě na evropském šampionátu v Bernu v roce 1954 a o rok později na Světovém festivalu mládeže a studentstva ve Varšavě, kde skončil třetí. „Pamatuji si třeba na Američana Toma Courtneyho, vítěze osmistovky na olympiádě v Melbourne, to byl mimořádně těžký protivník.“

Po odchodu z Dukly nastupoval ještě nějaký čas za Spartak Praha Sokolovo (tedy za dnešní Spartu) a svoji běžeckou kariéru ukončil ve Slavoji Stará Boleslav. A tady našel i své zaměstnání, protože se stal správcem vily po továrníkovi Rudolfovi Pachlovi, majiteli Pražských čokoládoven, který po únoru 1948 odešel do Kanady.

Pracoval zde až do důchodu. „Staral jsem se tu o všechno, mimo jiné i o umělé kluziště, které Pacht nechal zbudovat pro svoji dceru Jarmilu, pozdější několikanásobnou mistryni Kanady v krasobruslení. To bylo v provozu i v létě, kdy sem na soustředění jezdili krasobruslaři z celé východní Evropy, jindy tu zase pobývali třeba atleti Dukly nebo reprezentace.“

Se svojí ženou Olgou patřil Ludvík Liška i do tak zvané Staré gardy, neformálního seskupení podobně smýšlejících bývalých sportovců, kteří se dlouhá léta scházeli k besedám o všem možném. Skupina, do níž náleželi i Dana a Emil Zátopkovi, cyklista Jan Veselý či hokejový brankář Zdeněk Ujčík s manželkami, se upevnila po roce 1968, kdy Zátopkovi začali mít problémy s komunistickým režimem. „Emil byl takový starostlivý, měl o nás strach. My jsme měli malé děti a on říkával, já k vám tak nerad chodím, abych vám nějak neublížil, protože ho samozřejmě pořád hlídali. Já mu na to ale odpověděla, že se přece bavíme hlavně o sportu a politika nám může být šumafuk,“ dokládá absurditu tehdejší doby Olga Lišková.

Protože pohyb už činí devadesátiníkoví Ludvíku Liškovi potíže, tráví svůj čas převážně doma, v rodinném domku v Zápech. Sleduje televizi, především sportovní přenosy a dokumentární filmy o 2. světové válce, poslouchá dechovku a luští křížovky a osmisměrky. Velkou radost mu dělají pravnučata, jichž mají Liškovi už šest a sedmé je na cestě. A občas si vzpomíná na své mládí a na Duklu, v níž prožil nejlepší roky své úspěšné sportovní kariéry.

Text: Pavel Nekola
Foto: archiv Ludvíka Lišky

MEDAILLE REKORDY TITULY

sportovců ASC DUKLA za leden–červen 2019

Sportovní akce	zlato	stříbro	bronz	celkem
Evropské hry	2	3	4	9
Mistrovství světa	1	1	1	3
Mistrovství Evropy	9	2	3	14
Mistrovství světa do 23 let	–	1	–	1
Mistrovství Evropy juniorů	2	–	–	2
Zimní světová univerziáda	1	–	–	1
CELKEM	15	7	8	30

Světový rekord juniorský:

Filip Nepejchal (sportovní střelba, VzPu 3×40 ran, finálový nástřel 458,7 bodů)

Evropský rekord seniorský:

Hynek Tábor, Jiří Gečnuk, Libor Jiroušek, Miloslav Kříž, Petr Chládek (parašutismus, přesnost přistání družstev – 25 cm na 8 kol)

Evropský rekord juniorský:

Filip Nepejchal (sportovní střelba, VzPu 60 ran – 628,4+252,0 bodů)

Tituly mistra ČR: 45 (37 seniorských, 8 juniorské)

Sestavila: Ivana Roháčková

www.duklasport.cz

www.facebook.com/AscDukla

Twitter: @ASCDukla

Instagram: ASC Dukla

BeneFit

K L U B

ČLENOVÉ BENEFIT KLUBU NAKUPUJÍ LEVNĚJI

- DOPLŇKY STRAVY
- PŘÍRODNÍ KOSMETIKU
- LÁZEŇSKÉ A WELLNESS POBYTY
- VOLNĚ PRODEJNÉ LÉKY
- POTŘEBY PRO AKTIVNĚ TRÁVENÝ VOLNÝ ČAS
- PRODUKTY PRO SENIORY

-15 %

-20 %

doprava nákupu
ZDARMA

-30 %

info@vozp.cz

844 888 888

www.vozp.cz/benefitklub

VOZP | VOJENSKÁ
ZDRAVOTNÍ
POJIŠŤOVNA

Pouze pro registrované členy BeneFit Klubu Vojenské zdravotní pojišťovny.

